VÍRA

V KOSTCE

adventiste.cz

VÍRA
V KOSTCE

adventiste.cz

VÍRA

V KOSTCE

adventiste.cz

Přeloženo z německého originálu:
Glaube auf den Punkt gebracht

Management projektu: Dominik Maurer, Sebastian Wöber
Autoři: Ben Bornowski, René Gehring, Fabian Looser Grönroos, Karina Lippitz, Bastian Ogon, Heinz Schaidinger, Luise Schneeweiß, Julia Wanitschek
Editorka: Luise Schneeweiß
Grafické zpracování: Simon Eitzenberger, www.desim.de

© 2025 Advent-Verlag Schweiz
Leissigenstrasse 17, CH-3704 Krattigen
www.advent-verlag.ch | info@advent-verlag.ch

© 2025 by Devotions for Decisions
Juraweg 3, CH-2577 Siselen, Switzerland
www.devotionsfordecisions.com

České vydání © 2026
Církev adventistů sedmého dne, Londýnská 623/30, Praha 2 – Vinohrady, 120 00

ISBN 978-80-88026-68-6

Biblické citace jsou převzaty z Českého ekumenického překladu, není-li uvedeno jinak.

Dílo včetně všech jeho částí je chráněno autorským právem. Jakékoli použití přesahující úzké meze povolené autorským zákonem je bez souhlasu vydavatele nepřípustné a trestné. To platí zejména pro kopírování, překlady, nahrávání a zpracování v elektronických systémech. Všechna práva vyhrazena.

Seznamte se s obsahem této knihy
interaktivním způsobem na
https://viravkostce.cz

OBSAH

PŘEDMLUVA
8

BOŽÍ DOPIS PRO NÁS
10

BOŽÍ TAJUPLNÉ BYTÍ
14

OTEC
18

SYN
22

DUCH SVATÝ
26

NÁŠ PŮVOD
30

ČLOVĚK
34

DOBRO VERSUS ZLO
38

JEŽÍŠ, SPASITEL
42

NOVÝ ZAČÁTEK
46

RŮST VE VÍŘE
50

BOŽÍ RODINA
54

OBSAH

POVĚŘENÍ
58

SOUDRŽNOST
62

KŘEST
66

NA PAMÁTKU
70

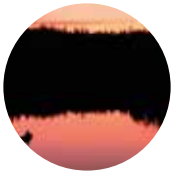
BOŽÍ DARY
74

UKAZATEL
78

BOŽÍ PRINCIPY
82

SVATÝ ČAS
86

ZODPOVĚDNOST ZA ŽIVOT
90

ŽIVOTNÍ STYL
94

MANŽELSTVÍ A RODINA
98

BOŽÍ PŘÍBYTEK
102

JEŽÍŠ PŘIJDE BRZY
106

VÍTĚZSTVÍ NAD SMRTÍ
110

KONEC ZLA
114

NOVÝ SVĚT
118

PŘEDMLUVA

Je křesťanství přežitek minulosti? Není. I dnes, uprostřed sekulární Evropy, věří lidé v Boha představeného v Bibli, který se z lásky k nám stal člověkem. Mezi ně patří i členové Církve adventistů sedmého dne, protestantské církve s přibližně 21 miliony členů po celém světě.

Ptáte se, jak v dnešní době může ještě někdo věřit Bibli?

Protože to, co tam čteme, nám dává smysl. Bible nabízí oporu a orientaci v nejistém světě, kde zdaleka ne vše jde podle plánu.

Tato útlá kniha vám představí 28 hlavních bodů biblické víry. Nečekejte ale suchou teorii. Svůj pohled na víru – na základě osobních zkušeností – se vám pokusí přiblížit osm adventistů z Německa, Rakouska a Švýcarska.

Když tyto výpovědi spojíme dohromady – jako dílky puzzle – budeme moci uvidět fascinující obraz biblické víry, který nabízí odpovědi na mnohé z našich otázek. Čím více bodů křesťanského přesvědčení se vyjasní, tím zřetelněji se vynoří biblický obraz Boha, světa a člověka.

Ať už takový obraz máte, nebo ho teprve hledáte, ať už je pro vás víra blízká, nebo zatím neuchopitelná, následujících 28 krátkých úvah pomůže rozhýbat vaše myšlení.

Tato malá kniha je pozvánkou k bližšímu prozkoumání víry z různých úhlů pohledu a k osobnímu setkání s Bohem, který se lidem chce dát poznat skrze Bibli.

Ale přečtěte si to sami...

1

BOŽÍ DOPIS PRO NÁS

Jak může nesmrtelný Bůh komunikovat se smrtelným člověkem? Napadají vás nějaké možnosti? Třeba… by se Bůh mohl zjevit každému člověku zvlášť a všechno mu osobně vysvětlit. Nebo by mohl v každé generaci a kultuře vyvolit nějakou osobu, která by byla jeho poslem. Nebo by mohl vymyslet médium, které by přetrvalo věky a bylo by přístupné každému člověku.

Vznik takového média umožnil vynález písma.

Před vynálezem písma si lidé o Bohu jen vyprávěli. A ústní způsob předávání informací je náchylný ke změnám, zkreslení, přehánění a mystifikaci – to je problém, který se v lidské komunikaci objevuje odjakživa.

Co když Bůh inspiroval vynález písma, aby mohl člověk tvořit texty, které jsou mnohem méně náchylné ke změnám? Písmo bylo vynalezeno před asi 5 000 lety na Východě, kolem roku 2 000 př. Kr. pak vznikla semitská abeceda. Nejstarší texty Starého zákona byly napsány asi o 500 let později. Jsou tedy mladší než velké mýty Orientu.

Pokud skutečně existuje Bůh, který se lidem chce zjevit a chce, aby se toto zjevení zachovalo v neměnné podobě – jaký lepší nápad mohl mít než dát vzniknout písmu?

Texty, jež dnes najdeme v Bibli, napsali lidé, které Bůh inspiroval – a to tak, že se jim zjevil nebo s nimi mluvil. Dělíme je do dvou částí.

„Velký Stvořitel vesmíru se zajímá o vás a mě osobně! Našel způsob, jak se nám zjevit. Už jste jeho dopis otevřeli?“

STARÝ ZÁKON se skládá z téměř 40 různých spisů, které byly napsány v předkřesťanské době. Najdeme v nich dějiny národa, který si Bůh vyvolil, aby se o něm dozvěděl celý svět. Jsou zde knihy moudrosti, naučení, prorocké výroky i předpovědi. Vše ve Starém zákoně směřuje k příchodu takzvaného Mesiáše – Božího Syna, který zachrání svět a lidi. Spasitele, který skoncuje se smrtí. Starý zákon vypráví o tom, co člověk ztratil, a zároveň poukazuje na toho, kdo mu to vrátí: židovského Mesiáše Ježuu ben Davida (Ježíše), v němž Bůh objímá celý svět.

NOVÝ ZÁKON, napsaný ve druhé polovině 1. století po Kristu, podává ve svých 27 spisech zprávu o naplnění všeho, co Starý zákon předpověděl. Popisuje skutky Ježíše, který skrze svoji smrt dal život všem ostatním, kteří jsou poznamenáni smrtí. Nový zákon vypráví o hnutí, které Ježíš započal a které dnes nazýváme církví. Představuje nový způsob života a mluví o věčnosti, která čeká na všechny, kteří Ježíše milují.

Tuto sbírku spisů, Starý a Nový zákon, nazýváme „Bible“. Jako křesťané věříme, že ji Bůh dal lidem, aby se dozvěděli, jak uniknout smrti a najít věčný život, pro který je Bůh původně stvořil. Bible je pro nás křesťany knihou spasení, neomylné zjevení Boží vůle a Božích záměrů. Je také zdrojem naší etiky. Ukazuje, že ve vesmíru nejsme sami, ale že patříme k velkému celku, který máme harmonicky podporovat. Protože na vznik této knihy dohlížel sám Bůh, považujeme ji za důvěryhodnou.

Jestliže nám Bůh skutečně napsal tento „dopis“, nemíní tím oslovit jen lidstvo obecně, ale vás osobně. Není to neuvěřitelné? Velký Stvořitel vesmíru se zajímá o vás a mě osobně! Našel způsob, jak se nám zjevit. Už jste jeho dopis otevřeli?

Heinz Schaidinger

Biblické texty k dalšímu studiu:

Žalm 119,105; Přísloví 30,5.6; Izajáš 8,20; Jan 17,17; 1. Tesalonickým 2,13; 2. Timoteovi 3,16.17; Židům 4,12; 2. Petrova 1,20.21

2

BOŽÍ TAJUPLNÉ BYTÍ

Přemýšleli jste někdy nad tím, jaký je Bůh? Nemám na mysli charakterové vlastnosti, jako že je například „spravedlivý“ nebo „milosrdný“. Moje otázka zní: je možné si Boha vůbec představit? Bible nám v tomto ohledu otevírá zcela nové dimenze. Koneckonců jde o samotného Boha. Čistě lidská logika zde nestačí.

Bible hned na první stránce říká: „Ale nad vodami vznášel se Duch Boží“ (1. Mojžíšova 1,2). Bůh má tedy Ducha, který se samostatně vznášel nad vodami. Dokážeme si to představit? O pár řádků dále můžeme číst, jak Bůh říká: „Učiňme člověka, aby byl NAŠÍM obrazem…“ (1. Mojžíšova; zdůraznění autora). Bůh sám k sobě mluví v množném čísle! Výsledek se dozvíme hned v následujícím verši: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil“ (1. Mojžíšova 1,27). Zde se hovoří o JEDNOM Bohu, který se projevil ve dvou fyzických bytostech (muži a ženě).

Je možné, že Bůh je více než jedna osoba?

Poté, co Bůh stvořil člověka, nám Bible představuje Adama a Evu jako první lidský pár. Bible vyjadřuje intimní jednotu mezi mužem a ženou takto: „[…] a stanou se JEDNÍM tělem“ (1. Mojžíšova 2,24; zdůraznění autora).

Dva lidé, ale jedno tělo? Spojení mezi mužem a ženou těžko může být silnější. Teď přichází něco opravdu

fascinujícího. Hebrejské slovo pro „JEDEN“ ve frázi „stanou se JEDNÍM tělem“ se objevuje i na jiném významném místě: „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin JEDINÝ“ (5. Mojžíšova 6,4; zdůraznění autora). Je tam to stejné slovo jako v předchozí větě o Adamovi a Evě: „A stanou se JEDNÍM tělem.“

Bůh nám v Bibli poskytuje popis sebe samotného. Přirovnává se k jednotě mezi mužem a ženou. Jednota v manželství má znázorňovat, jaká je jednota u Boha. To však vyžaduje, aby byla v Boží podstatě více než jedna osoba. Tak se mimochodem stává srozumitelnějším, že Bůh je láska. Láska nutně potřebuje protějšek. Tím, že Bůh sestává z více osob, může být láskou.

Pokud už Starý zákon naznačuje, že Bůh sestává z více osob, pak nás nepřekvapí, když Ježíš v Novém zákoně říká: „[...] křtěte je ve jméno OTCE i SYNA i DUCHA SVATÉHO...“ (Matouš 28,19; zdůraznění autora). Ježíš zde hovoří o třech božských osobách. Také apoštol Pavel píše jednomu sboru: „Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi“ (2. Korintským 13,13; zdůraznění autora).

Tyto tři božské osoby jsou neoddělitelné. Ježíš dokonce tvrdí, že Bůh Otec je v něm, a on, Ježíš, v Otci (Jan 17,21). Jeden ve druhém. Pro nás nepředstavitelné, ale u Boha je to možné.

Co mají tyto tři osoby Božství společného s námi? Velmi mnoho! Na první stránce Bible stojí, že Boží Duch se vznášel nad vodami. To musel být Duch svatý. Byl u toho, když byla tvořena země. Ježíš byl při stvoření také:

„Tím, že Bůh sestává z více osob, může být láskou.“

„On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho“ (Koloským 1,15.16).

Za to, že existujeme, vděčíme všem osobám Božství. A nejen to: Ježíš, Duch svatý a Bůh Otec se zasazují i o naši záchranu. Tomuto jedinému Bohu, který je láska, patří veškerá čest, úcta a služba celého jeho stvoření!

René Gehring

Biblické texty k dalšímu studiu:

1. Mojžíšova 1,26; 5. Mojžíšova 6,4; Izajáš 6,8; Matouš 28,19; Jan 3,16; 2. Korintským 1,21.22; 13,13; Efezským 4,4–6; 1. Petrova 1,2

3

OTEC

Většina lidí se někdy v životě zeptá, jestli existuje Bůh. Někteří tehdy, když se jim narodí dítě, a oni jsou svědky příchodu nového života na svět. Jiní zase, když pozorují přírodu a napadá je, že to všechno přece nemohlo vzniknout pouhou náhodou. Další pak, když stojí u smrtelné postele blízkého člověka a přemýšlejí, jestli to opravdu bylo všechno...

Existuje Bůh? Byla doba v mém životě, kdy bych na tuto otázku odpověděla jednoznačným NE. Boha nemůžeme vidět ani slyšet a neexistuje žádný vědecký důkaz o jeho existenci.

Ale podívejme se na to z druhé strany: co kdyby zítra existenci Boha někdo dokázal? TO by mě znepokojilo. Pak by musel existovat nějaký fyzikální přístroj, kterým bychom ho mohli změřit, nebo nějaký testovací postup... Jaký by to byl Bůh, tak malý a vypočitatelný?

Ještě že to nejde! Skutečnost, že Boha nelze dokázat, nehovoří PROTI němu, ale naopak PRO něj! Věda nevyřeší otázku existence Boha. Může zkoumat jeho stopy, ale ne jeho samotného.

Většina lidí na světě – a dokonce i většina lidí v Evropě – věří, že existuje „něco nad námi“. Ale k čemu nám to je?

„Věda nevyřeší otázku existence Boha. Může zkoumat jeho stopy, ale ne jeho samotného.“

Je Bůh neosobní kosmická energie? Je mysticky přítomen v přírodě a ve všem živém? Nebo je osobním protějškem? Zajímá se o nás, nebo ne? Je dobrý, nebo zlý? Je jeden, nebo je jich víc?

Naše jediná možnost, jak se o Bohu něco dozvědět, je, že on sám udělá první krok a nějakým způsobem se nám ukáže! A to by byl zároveň důkaz, že s námi chce mít vztah.

Věřím, že to udělal – skrze Bibli. Ta nám představuje Boha osobního. A také Boha protikladů. Na jedné straně je všemocný, vznešený, velký a neúplatný. Na druhé straně je plný lásky a soucitu. Ježíš nám ho představuje jako Otce, protože je přesně takový, jaký by měl být dobrý a milující otec.

Nejde o intelektuální poznání nebo o myšlenkovou hříčku. Jde o vztah. Někdo jednou řekl: „K čemu je ti Bůh, když to není TVŮJ Bůh?“ Bůh s vámi chce mít vztah. Možná si to teď nedokážete představit, možná vás ta představa dokonce děsí. Ale možná je Bůh úplně jiný, než jste si dosud mysleli.

Moje cesta s Bohem začala jednoduchou modlitbou: „Pokud opravdu existuješ, dej se mi poznat.“ Nejde o to žádat nějaké znamení jako důkaz. Bohu nemůžeme diktovat, jak se má projevit. Ale pokud je to Bůh, pak se projevit může.

V mém případě veškeré odmítání Boha najednou zmizelo. Z jednoho okamžiku na druhý dostal Bůh v mém životě místo. Bylo to, jako by mi říkal: „Proč se mnou tolik bojuješ?“ Začala jsem s ním mluvit. Bible mě najednou začala velmi zajímat. A viděla jsem, jak Bůh v mém životě působí.

Možná je to podobné i u vás. Jsem přesvědčená, že každému, kdo ho upřímně hledá, dá odpověď. Možná úplně jinou, než jsme čekali. Ale určitě takovou, že vznikne jistota, která roste tím víc, čím víc ho poznáváme.

Můj život už není stejný. Bůh je pro mě osobním partnerem, kterému důvěřuji. Mým Otcem v nebi.

Kdo je Bůh? Nenechte tuto otázku ve svém životě bez odpovědi!

Luise Schneeweiß

Biblické texty k dalšímu studiu:

1. Mojžíšova 1,1; 5. Mojžíšova 4,35; Žalm 103,8.13; Jan 3,16; 14,9; 1. Timoteovi 1,17; 1. Janova 4,16; Zjevení 4,11

4

SYN

Byl jednou jeden princ, který byl velmi mocný a vážený všemi králi široko daleko. Jednoho dne se zamiloval do prosté dívky z chudé rodiny. Toužil po její lásce víc než po čemkoli jiném na světě. Ale jak si mohl získat její srdce?

Jeho moc a postavení ho přivedly před velkou výzvu. Samozřejmě mohl jednoduše požádat o její ruku. Nikdo by se neodvážil ho odmítnout nebo jen na okamžik zpochybnit jeho právo. Ale jak by si mohl být jistý její láskou, po které tak toužil, kdyby ho nemohla odmítnout?

Mohl by také přijet v nádherném kočáře a ukázat svou královskou slávu. Mohl by jí nabídnout život v bohatství a bez starostí na královském dvoře. Ale netrápily by ho pak pochybnosti, jestli si ho vybrala kvůli němu samotnému?

Toto podobenství vypráví filozof a teolog Søren Kierkegaard, aby nám přiblížil, jak Bůh jedná s lidmi. Má autoritu i všemohoucnost, mohl by nás přinutit ho milovat. Mohl by se také zjevit v celé své slávě a jednoduše nás ohromit. Všichni by se mu poddali a klaněli se mu. Ale to on nechce, protože touží po vztahu lásky. Zvolil jinou cestu.

Princ se vzdal své královské důstojnosti a oblékl si šaty chudáka. Našel si práci v místě, kde dívka bydlela – jako prostý tesař. Nepřevlékl se jen na chvíli, ne, přijal zcela novou identitu. Stal se jedním z nich. Teprve tehdy se s ní

mohl přirozeně sblížit a ona ho mohla poznat takovým způsobem, který je nezbytný pro vznik skutečného vztahu lásky.

Když král opustí svůj palác, aby byl blízko svým poddaným, je to událost hodná titulních stránek novin. Kdyby se tak významná osobnost odvážila žít nějakou dobu jako „normální občan“, byli bychom tím ohromeni.

Ale jak je vůbec možné slovy vyjádřit to, co z lásky k nám udělal Ježíš? Věčný, všemohoucí Stvořitel a vládce celého vesmíru – všech vesmírů! Země je jen zrnkem prachu a lidé na ní jen záblekem ve světle věčnosti. A přesto byl ochoten pro ně dát VŠECHNO. Pro vás. Pro mě.

Když se Ježíš stal člověkem, vybral si chudou rodinu. Obklopoval se obyčejnými lidmi, a často dokonce těmi zvlášť opovrhovanými. Místo aby byl oslavován jako král, byl pronásledován a odmítán.

Bili ho, plivali na něj, uráželi ho, mučili a krutě popravili. Ani v těch nejhorších chvílích ani na okamžik nepoužil svou božskou moc, aby získal výhodu. Byl skutečně člověkem jako my. Tak to chtěl.

Ježíš byl králem s trnovou korunou. Chtěl nám ukázat, jak velká je Boží láska k nám. Byl jedno s Bohem Otcem a sdílel jeho moc a slávu. Ale to vše opustil, aby se stal člověkem. Nevybral si lidství v „prémiové“ verzi, ale šel cestou hořkého utrpení až k smrti. Hluboce nám rozumí. Jeho láska k nám je nezměrná. Bible to vyjadřuje takto:

„Nevybral si lidství v ‚prémiové‘ verzi, ale šel cestou hořkého utrpení až k smrti.“

„Ač sám byl Bůh, nedomáhal se božských nároků, odložil svou slávu a moc, stal se člověkem, a dokonce přijal úděl otroka. Poslušně šel cestou ponížení až k potupné smrti: popravili ho na kříži jako zločince“ (Filipským 2,6–8; SNC).

„Vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, unikl záhubě a získal věčný život“ (Jan 3,16; SNC).

Jakou odpověď mu dáme, když nás požádá o ruku?

Luise Schneeweiß

Biblické texty k dalšímu studiu:

Izajáš 53,4–6; Lukáš 1,35; Jan 1,1–3.14; 10,30; 14,1–3.9.13; Římanům 6,23; 1. Korintským 15,3.4; 2. Korintským 3,18; 5,17–19; Filipským 2,5–11; Koloským 1,15–19; Židům 2,9–18; 8,1.2

5

DUCH SVATÝ

Znáte to? Chcete pomoci. Dáte chudému člověku něco, co potřebuje. Ale vzápětí si uvědomíte, že to je jen „kapka v moři“. Že by bylo potřeba udělat mnohem víc. To je neuspokojivé, že?

Možná se tak někdy cítil Ježíš, když žil na zemi jako člověk. Stejně jako my byl omezen prostorem a časem. Ne proto, že by musel, ale protože se dobrovolně stal člověkem a vzdal se tak výsad, které měl v nebi u Boha. Možná právě v takové chvíli řekl svým přátelům: „Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce [Duch svatý] k vám nepřijde“ (Jan 16,7; pozn. autora).

Šokovalo je to. Co by mohlo být dobrého na tom, že Ježíš odejde? Ale Ježíš viděl celý obraz. Viděl potřeby celého lidstva. Nastal čas, aby Bůh působil novým způsobem! A tehdy přichází na scénu Duch svatý.

Kdo nebo co je Duch svatý? Otce a Syna si obvykle dokážeme nějak představit, ale Ducha? Není to trochu záhadné? Bible používá k jeho popisu mnoho obrazů: oheň, vodu, olej nebo vítr. Člověk by skoro nabyl dojmu, že Duch svatý je něco jako prvotní síla nebo božská elektřina.

Existují však i jiné výrazy, které naznačují, že je osobou: Bible ho nazývá Utěšitelem nebo Přímluvcem, říká, že nás učí nebo nám připomíná, co řekl Ježíš. Je hlasem svědomí, které nám dává poznat, když jednáme špatně. Posílá lidi, pověřuje je úkoly. Dává talenty a schopnosti, jak sám chce.

Inspiroval proroky a autory Bible, aby zapsali to, co jim bylo ukázáno. V těžkých situacích nám dává správná slova. A dokonce „překládá" naše modlitby, když nám slova dojdou...

To je dlouhý seznam na někoho, kdo se zdá být tak trochu v pozadí! Ale Duch svatý byl přítomný od samého počátku, je zmíněn už při stvoření. Opakovaně se objevují zmínky o výjimečných lidech, skrze které působil Duch Boží.

Ježíš nyní slíbil, že Duch svatý bude dán všem věřícím, nejen několika vyvoleným. Měl dát prvním křesťanům sílu šířit dobrou zprávu po celém světě. To by bylo dokonce ještě intenzivnější, než kdyby Ježíš zůstal fyzicky s nimi.

To vše se stalo před téměř 2 000 lety. Co to pro mě znamená dnes? Jaký vliv má Duch svatý na můj život?

Líbí se mi jedno přirovnání z Bible: Duch svatý je jako vítr. Nevidíme, odkud přichází ani kam směřuje, vidíme jen jeho následky. Jak to vnímáme? Určitě ne jako ve sci-fi filmu, jako elektrizující příval energie, který námi proudí. Tak to já nezažívám. Ale cítím, že do mého srdce přichází nová vnitřní radost, jistota a pokoj. Najednou se objevuje zájem o Boha. Najednou mě nepustí myšlenka. Nějaký text mě nevysvětlitelně oslovuje. Vidím sama sebe v novém světle a chci se změnit.

Přáli jste si být někdy trpělivější? Více milující? Rozvážnější nebo laskavější? To jsou některé z vlastností, které v nás chce Duch svatý rozvinout. Přenáší na nás Ježíšův charakter. V Bibli se píše: „... kde je Duch Páně, tam je svoboda" (2. Korintským 3,17). Chce nás osvobodit od břemen minulosti, od selhání, od starostí. Ježíš říká, že on a Otec chtějí „přebývat" v našich srdcích (Jan 14,23). Přesně to se děje skrze Ducha svatého. Dostáváme nové srdce. Ne že pak už nebudeme sami sebou, právě naopak – staneme se tím, kým jsme vždy měli být.

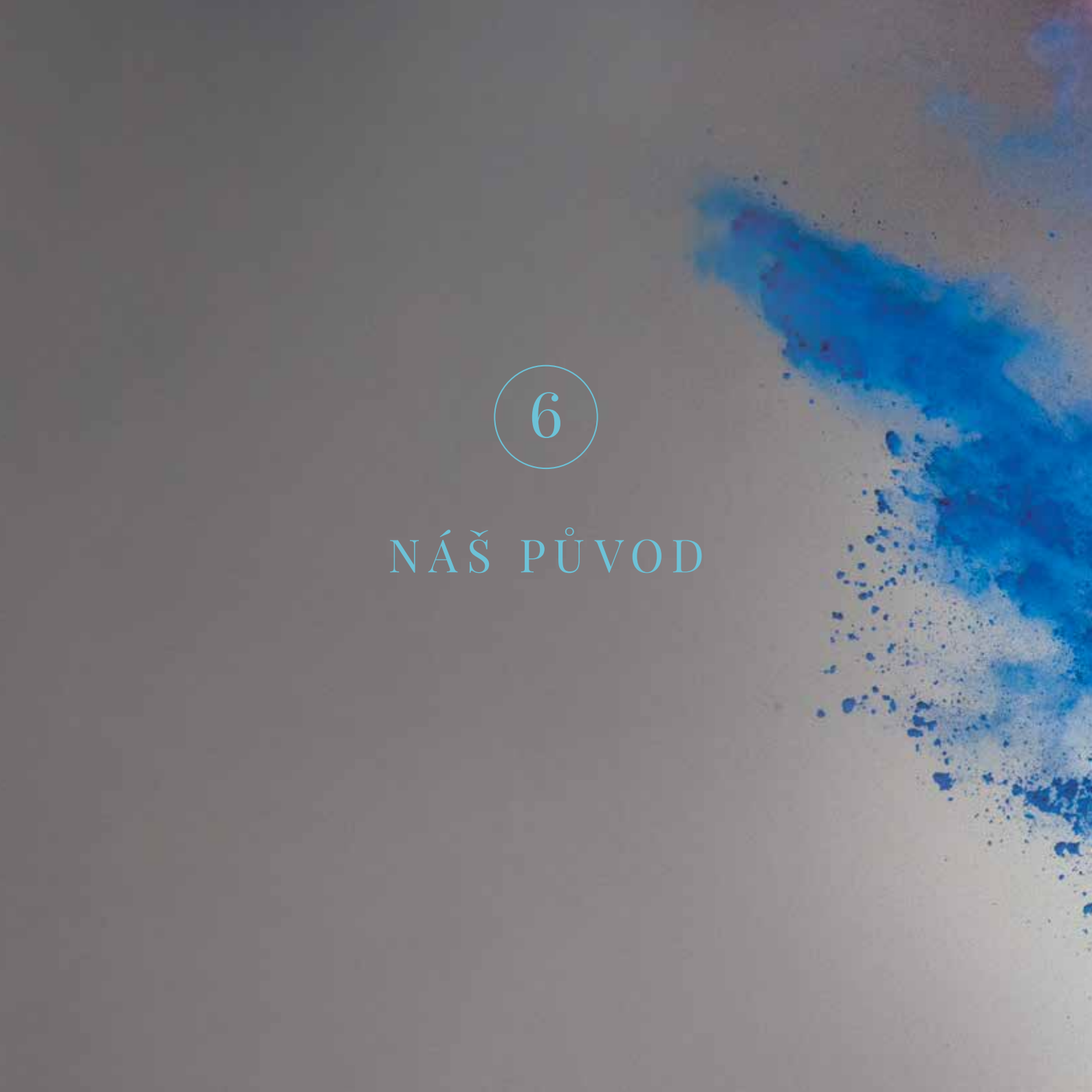
Jak přijmout Ducha svatého? On žije tam, kde mu dáme prostor! Ježíš řekl, že Bůh nám ho rád dá, když o něj požádáme. Můžete to udělat už dnes: „Drahý Bože, ať tvůj Duch změní můj život!"

Jsem si jistá, že Bůh tuto modlitbu rád vyslyší.

Luise Schneeweiß

Biblické texty k dalšímu studiu:

1. Mojžíšova 1,1.2; 2. Samuelova 23,2; Žalm 51,13; Izajáš 61,1; Lukáš 1,35; 4,18; Jan 14,16–18.26; 15,26; 16,7–13; Skutky apoštolů 1,8; 10,38; Římanům 5,5; 1. Korintským 12,7–11; 2. Korintským 3,18; 2. Petrova 1,21

6

NÁŠ PŮVOD

Víte, jak zní první věta Bible? „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“ (1. Mojžíšova 1,1). Zdánlivě jednoduchá věta, ale pro nás dnes docela problematická. Který vzdělaný člověk ve 21. století ještě může věřit ve stvoření?

Co tedy dělat, když – stejně jako já – přesto věříte, že nás a tento svět stvořil Bůh? Někdy člověk raději odpoví vyhýbavě nebo odvede pozornost od tématu, aby nevypadal jako hlupák. Mně bývalo často trapně, když se ve škole mluvilo o evoluci a já se musela přiznat, že jsem věřící.

Řešení je přitom relativně jednoduché: je třeba se zamyslet nad tím, ***proč*** věříme tomu, čemu věříme! Víra naštěstí není něco, co musíme přijmout slepě a bez rozumu.

Existují vědci, kteří mají ohledně náhodného vzniku oprávněné pochybnosti.

Například: slyšeli jste někdy o tom, že se vesmír rozpíná a stále zvětšuje? Rychlost, s jakou k tomu dochází, tedy míru expanze, lze vypočítat. Nazývá se „Hubbleův parametr“. Kdyby se vesmír rozšiřoval příliš rychle, nemohly by vzniknout žádné galaxie a planety. Kdyby byl příliš pomalý, celá hmota by se spojila do jedné obrovské masy. Ani v tomto případě by život nebyl možný.

Odchylka Hubbleova parametru v řádu pouhých 10^{-55} (to je 0 s desetinnou čárkou, pak 54 nul a za nimi 1) by nedovolila dnešnímu vesmíru vůbec vzniknout! Pravděpodobnost, že bude tato míra expanze náhodou PŘESNĚ taková,

je menší než šance trefit šest čísel v loterii několikrát za sebou! Samozřejmě tomu můžete věřit, pokud chcete. Ale ať už věřím v obrovské množství nepochopitelně velkých náhod, nebo ve všemohoucího Boha – v obou případech potřebuji víru!

Stvoření nelze dokázat. Nemůžeme provést experiment, který by ho zopakoval, a nikdo ho nemohl pozorovat. Vymyká se zkoumání. Kdyby bylo možné ho dokázat, člověk by byl nucen uznat, že existuje všemohoucí Bůh. Bůh ale chce, aby se pro něj každý rozhodl z vlastní svobodné vůle. Co si mnoho lidí neuvědomuje, je, že ani evoluční teorie nebyla dokázána.

A co křesťané, kteří tvrdí, že Bůh stvořil svět prostřednictvím evoluce? Pro mě to není uspokojivé řešení.

1. Pokud věřím ve velkého a všemocného Boha, nemohu zároveň věřit, že dokáže stvořit něco z ničeho?

2. Pokud přijímám, že Bible je Boží slovo, že je pravdivá a chce mi pomáhat v mém životě, nemohu najednou prohlásit určité části Bible, například příběh o stvoření, za nepravdivé a jiné za pravdivé. Buď je Bible pravdivá celá, nebo je to kniha pohádek!

3. Darwinova teorie o „přežití nejschopnějších“ počítá s přirozeným výběrem. Ti, kteří jsou nejsilnější a nejlépe se přizpůsobí svému prostředí, přežijí a mohou předat své geny dál. Tak se údajně během dlouhého období vyvíjejí stále nové a lepší druhy. Ale jaký obraz Boha mi to dává? Bůh, který po miliony let toleruje násilí a smrt jako prostředek k tomu, aby se mohli vyvinout lidé? Který chce, aby se silnější prosadili násilím a utlačovali slabší? (A později říká přesný opak, totiž že se máme navzájem milovat?) Křesťanská víra a evoluce se zkrátka neslučují.

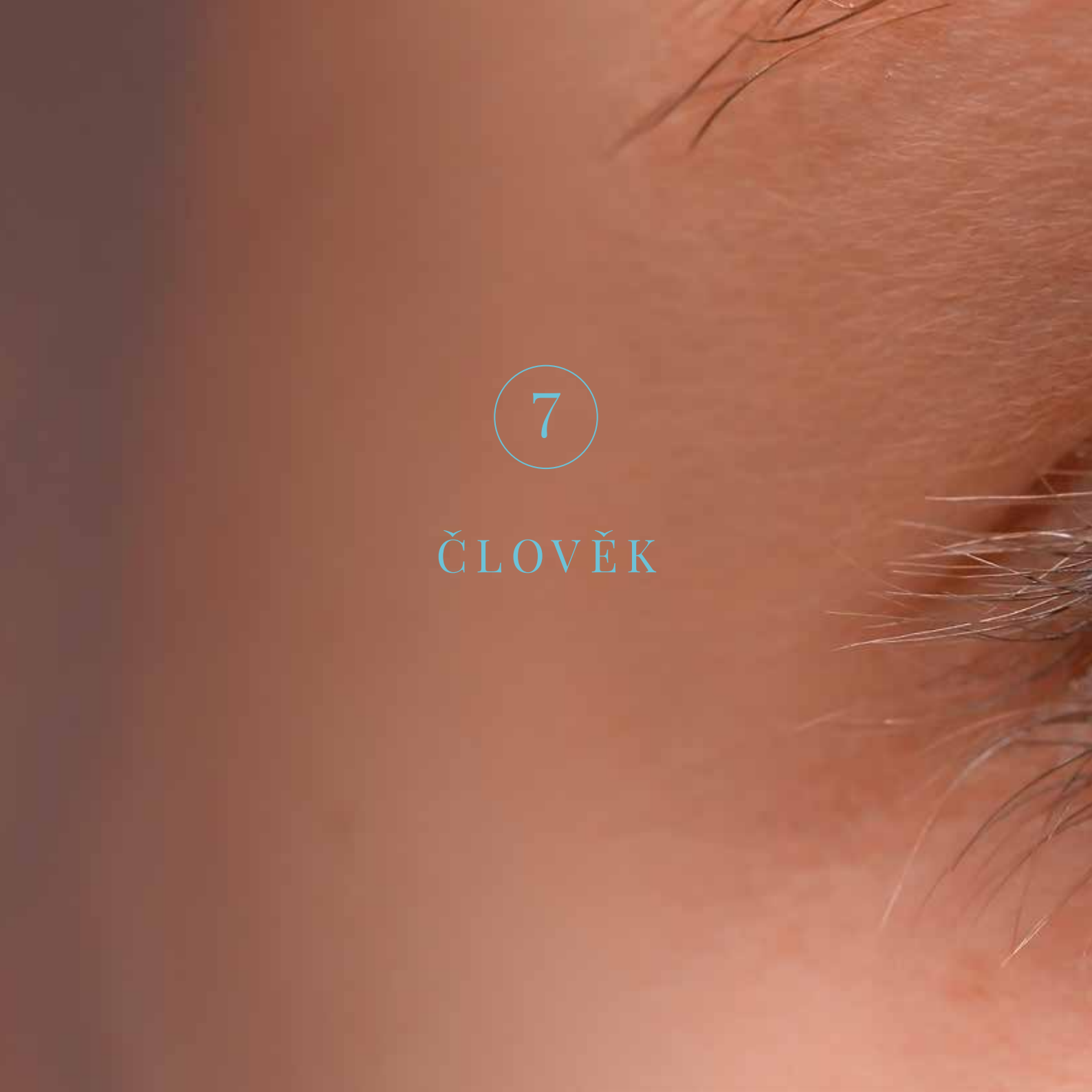
Bible ukazuje Boha jako všemocného a milujícího Otce, který hned na počátku stvořil vše dokonale. Možná si myslíte: „To je hezké, že stvořil vše dokonale, ale dnes už z toho moc nezbylo.“ Ano, je to tak. Zprávy o přírodních katastrofách a válkách mohou člověka znechutit. A ani v našich životech není vše dokonalé: rozbité rodiny, nemoci, hádky, osamělost, smrt… Tyto věci ale do světa nepřinesl Bůh, je to důsledek toho, že jsme se od něj odvrátili!

Mám pro vás ale dobrou zprávu. Ten, kdo stvořil dokonalý začátek, má pro nás připravený i dokonalý konec. Bůh sám o této době říká: „Hle, všechno tvořím nové!“ (Zjevení 21,5). Nakonec bude vše dobré! A pokud to není dobré, pak to ještě není konec!

Julia Wanitschek

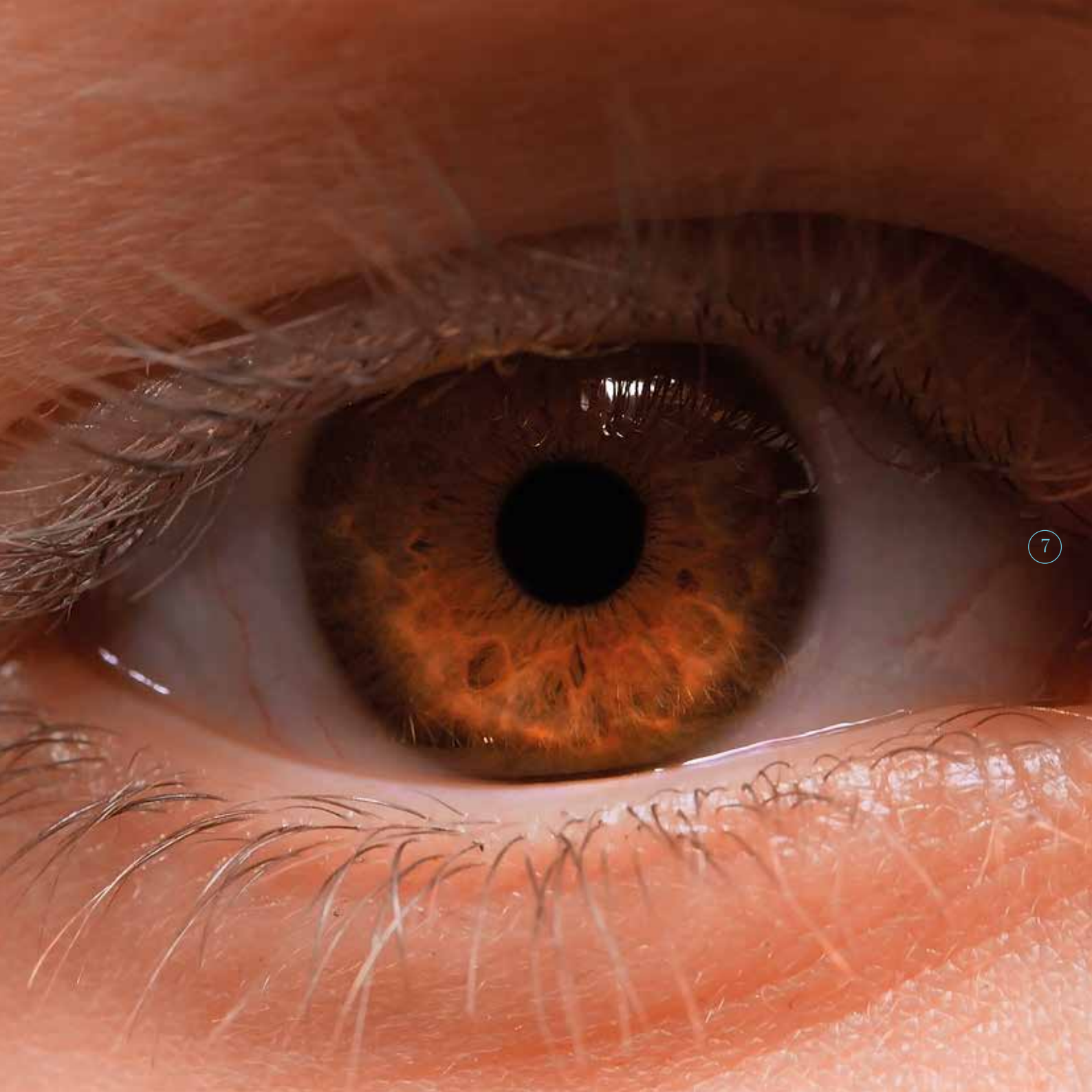
Biblické texty k dalšímu studiu:

1. Mojžíšova 1; 2; 5; 11; 2. Mojžíšova 20,8–11; Žalm 19,2–7; 24,1; 33,6.9; 104; 111,2; Izajáš 45,12.18; Skutky apoštolů 17,24; Koloským 1,16; Židům 1,2; 11,3; Zjevení 14,7

7

ČLOVĚK

Smrt patří k životu. Slyšeli jste to už někdy? Pokud je to tak, proč se s ní tak těžko vyrovnáváme? Celý život se snažíme, rozvíjíme své schopnosti a dovednosti, sbíráme moudrost, navazujeme cenné vztahy – a najednou je všechno pryč? To je těžké unést. Je možné, že my lidé nejsme stvořeni pro smrt? Co když je naše touha po životě vnitřním kompasem, který nám dal Bůh, abychom se vydali na cestu za ním?

Ptáme se: Co je člověk? Odkud pocházíme a co nás definuje? V Bibli najdeme o lidských bytostech a jejich vzniku toto ohromující prohlášení: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil“ (1. Mojžíšova 1,27).

Když Bůh stvořil člověka, vložil do něj část ze svých vlastností: individualitu, duchovnost, schopnost být šťastný, kreativitu, svobodu myšlení a jednání.

Lidská existence už od počátku směřovala k věčnosti. Přesto člověk nezůstal na Bohu, od kterého vše dostal, nezávislý. Měl s ním zůstat ve spojení – navždy.

Ale někdo využil svobodnou vůli k tomu, aby se proti Bohu postavil: velký „protivník“, původně „nositel světla“ (Lucifer), nyní však „žalobce“, ztělesnění samotného zla. Kvůli němu se člověk zapletl se zlem. To vedlo ke vzpouře a k tomu, co Bible nazývá „hříchem“. Člověk se najednou považoval za odděleného od Boha, nezávislého,

„Co když je naše touha po životě vnitřním kompasem, který nám dal Bůh, abychom se vydali na cestu za ním?“

svobodného dělat si, co chce. Tak se dostalo na svět všechno to, co je zlé – chamtivost, lež, nenávist, vraždy a zabíjení, válka, nevěra…

Podoba Boha v člověku byla hříchem zničena. Člověk se stal pomíjivým a smrtelným, protože se oddělil od zdroje své životní síly. V oddělení se od Boha neexistuje nesmrtelnost.

Smrtelnost člověka znamená, že přestane existovat: smrtí ztrácí vědomí. Rozkládá se a rozpadá. Už neexistuje (Kazatel 9,5.6; Jób 14,1.2). Je to ponuré a beznadějné.

Změnit to vyžaduje více než běžnou energii; je zapotřebí božské tvůrčí síly, vzkříšení, tedy nového stvoření.

K tomu se přidává další problém: náš život charakterizuje nejen smrtelnost, ale také vrozený sklon ke zlu. To znamená morální slabost a hluboce zakořeněný odpor k dobru. Jakkoli by člověk chtěl být sám od sebe dobrý, prostě není.

Mnozí, kteří si tento stav uvědomují a cítí vnitřní touhu uniknout pomíjivosti, začínají hledat. Bůh sám jim ukazuje cestu – Ježíše Krista. Kdo se setká s Ježíšem, zažije něco, co lze přirovnat k zázračnému uzdravení. Skrze něj se v nás obnovuje Boží podoba. Skrze něj můžeme být osvobozeni od našich hříchů.

Protože nás Ježíš smířil s Bohem, máme otevřenou cestu do nebe. Získáme zpět nesmrtelnost! Bůh nás předurčil k věčnému životu. Hledá člověka a volá ho k sobě. Kdo to zažije a spojí se s Bohem, objeví nový smysl života. Pokud jste skrze Ježíše Krista nalezli cestu zpět k Bohu, jste sice v tomto životě stále smrtelní, ale máte klíč k věčnému životu. Ten je vám dán už dnes a můžete ho přijmout vírou. Až se Ježíš vrátí, aby přivedl domů všechny, kteří ho milují, vzkřísí i vás a vezme vás s sebou.

Tehdy se naplní všechny Boží sliby a my budeme tím, čím jsme vždy měli být: lidmi, které Bůh stvořil podle svého obrazu, šťastní a svobodní.

Heinz Schaidinger

Biblické texty k dalšímu studiu:

1. Mojžíšova 1,26–28; 2,7.15; 3; Žalm 8,5–9; 51,7.12; 58,4; Jeremjáš 17,9; Jan 14,1–3; Skutky apoštolů 17,24–28; Římanům 5,12–17; 2. Korintským 5,19.20; Efezským 2,3; 1. Tesalonickým 5,23; 1. Janova 3,4; 4,7.8.11.20

8

DOBRO VERSUS ZLO

Kdo to nezná? Tady válka, tam konflikt. Kdykoliv se podíváme na zprávy, uvědomíme si, že mír není samozřejmostí. V roce 2023 odborníci klasifikovali 19 konfliktů jako války (Statista.com). Jsme zvyklí pracovat s čísly a číslo 19 nás nijak zvlášť neznepokojuje. Ale mělo by! Když si číslo spojíme s lidskými životy a uvědomíme si, že ve 20. století zahynulo ve válkách přibližně 100 až 200 milionů lidí, náš pocit se výrazně změní.

Bible vypráví o válce, která začala dávno a dodnes neztratila nic ze své intenzity: „A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali…“ (Zjevení 12,7).

Tato bitva začala vzpourou satana proti Bohu. Podařilo se mu přetáhnout na svou stranu mnoho andělů i lidí. Lidstvo je do tohoto konfliktu hluboce zataženo, bojuje se o každého jednotlivce. Všechny války kolem nás jsou už jen důsledkem tohoto velkého konfliktu. A příčina? Duch vzpoury, pýcha a sobectví.

Původcem je satan. Je ale snadné obvinit z utrpení někoho jiného. Ve skutečnosti jsme všichni spoluviníci, protože jsme se dobrovolně postavili na satanovu stranu. Když Adam a Eva poslechli satana a snědli zakázané ovoce, prokázali tím nedůvěru Bohu a porušili jeho zákon. Důsledky pro jejich první potomky byly katastrofální: vražda, závist, žárlivost, pokrytectví, nemorálnost a nevěra.

Všechny tyto věci jsou příčinou konfliktů, ať už v rodině nebo mezi národy, i dnes. V Bibli se píše: „Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu“ (Římanům 8,22). Náš svět je ve velké tísni. I samotná příroda se stala bojištěm. Proč to všechno? Proč Bůh dopustil, aby satan přišel na zem, aby zlí lidé bojovali proti nevinným a aby existovala smrt?

Bůh je Bohem lásky. Chce mít se svým stvořením skutečný vztah. To je ale možné jen tehdy, pokud se každý může svobodně rozhodnout, jestli mu chce patřit, nebo ne. Kdyby Bůh hned na začátku vzbouřence satana vyřadil z činnosti, ostatní bytosti by mu pak sloužili jen ze strachu, ne z lásky. A tak zvolil jiný způsob. To, co se teď odehrává na planetě Zemi, je jako velkolepé divadlo pro celý vesmír. Kontrast mezi Boží a satanovou vládou je zřejmý – jasnější už to být ani nemůže. Boží vláda je ospravedlněna. Bůh si přeje mít se svým stvořením opravdový vztah. Proto je nutná tato transparentnost. Každý může vidět, kam odklon od Boha vede.

Bůh není tím, kdo – jak se často říká – financuje války a utrpení. Vždyť on sám přinesl největší oběť, aby tuto válku ukončil. „Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!“ (Římanům 8,33.34). Tento text vyvrací dva předsudky:

1. Bůh nás chce potrestat. Naopak – chce nás osvobodit.

2. Bůh nás chce nechat samotné s naším utrpením. Ne – chce nás zachránit. Bůh dal svého Syna Ježíše, aby poskytl řešení.

Protože nám Bůh dal svobodnou vůli, můžeme se rozhodnout, jestli v této gigantické válce budeme vítězi, nebo poraženými. Bůh už skrze Ježíšovu smrt zvítězil. Jak tento boj dopadne, si můžeme přečíst v poslední knize Bible. Bůh vše dovede k dobrému konci. Ukončí utrpení a vytvoří vše nové. Přinesl největší oběť v dějinách světa – můj díl je jen v tom, jestli tuto oběť přijmu, nebo ne.

Slovy proroka Elijáše, který postavil své současníky před rozhodnutí:

„Tu přistoupil Elijáš ke všemu lidu a řekl: ‚Jak dlouho budete poskakovat na obě strany? Je-li Hospodin Bohem, následujte ho; jestliže Baal, jděte za ním!‘ Lid mu neodpověděl ani slovo“ (1. Královská 18,21).

Měli bychom mít odpověď připravenou. Rozhodněte se dnes pro Boží stranu. Nebuďte válečnou obětí, ale vítězem!

Ben Bornowski

Biblické texty k dalšímu studiu:

1. Mojžíšova 3; Jób 1,6–12; Izajáš 14,12–14; Ezechiel 28,12–18; Lukáš 4,5.6; Římanům 8,31–39; 1. Korintským 4,9; 2. Korintským 4,3.4; Efezským 3,8–10; 1. Petrova 5,8; Zjevení 12,4–12

9

JEŽÍŠ, SPASITEL

„I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.“ (Izajáš 1,18)

Luther to nazval „zázračnou výměnou“. S tím, kdo všechno dělá správně, je zacházeno, jako by dělal všechno špatně, aby s někým, kdo dělá všechno špatně, mohlo být zacházeno, jako by dělal všechno správně! Taková možnost neexistuje v žádném lidském právním systému, ale v Bibli ano. Ježíš, muž z Nazareta, Boží Syn, žil celý život jako ten, kdo není zkažený hříchem: v harmonii s Bohem, v souladu s jeho vůlí a plánem, stoprocentně podle principů lásky.

Ježíš žil dokonale – a přesto zemřel. Namísto těch, kteří žijí bez Boha – tedy nedokonale. Proč je to tak složité? Bůh musí odstranit hřích z vesmíru. A existuje někdo, kdo chce z lidské hříšnosti těžit. Mluvíme o velmi mocné bytosti známé jako satan. I jeho Bůh stvořil. Satan se ale proti Bohu vzbouřil, a tím ztratil svou budoucnost. Teď se Boha snaží vykreslit jako nemilosrdného. Ježíšova smrt demonstruje, že Boží zákon je nedotknutelný. Zároveň však ukazuje Boha jako někoho, kdo je nesmírně milosrdný.

Už Starý zákon Ježíšovu smrt předpověděl. Je zahalena tajemstvím. Je to skandál. Ale díky němu má Bůh

„Pokud Ježíš skutečně vstal z mrtvých, čeho se ještě můžeme bát?“

možnost – navzdory satanovým obviněním – odpustit lidem, kteří sice zasluhují smrt, ale upřímně litují a prosí o odpuštění. Když bude satan tvrdit, že je to nespravedlivé, Bůh může ukázat na Ježíšovu smrt – největší nespravedlnost ze všech!

Tak to ale zůstat nemohlo. Smrt Ježíše nemohla držet navždy. Musel být vrácen zpátky do života. Jeho vzkříšení je biblicky doloženo, ne jako mýtus, ale jako skutečnost. Apoštol Pavel v jednom místě odkazuje na více než 500 svědků, kteří vzkříšeného Ježíše viděli (1. Korintským 15,6)!

Pokud Ježíš skutečně vstal z mrtvých, čeho se ještě můžeme bát? Potom ti, kteří mu důvěřovali a odevzdali mu svůj život, také vstanou. Tomu můžeme věřit!

V bývalém Sovětském svazu se údajně odehrála následující příhoda: Komunističtí školitelé cestovali po zemi, aby poučovali obyvatelstvo o požehnáních komunismu a vysmívali se omylům a pověrám náboženství. Byly právě Velikonoce. Všichni ve vesnici byli svoláni, aby se zúčastnili školení pořádaného zástupcem strany.

Když soudruh dokončil odhalování „pohádek“ Bible a víry, povolil otázky a komentáře. V tu chvíli se přihlásil jeden starý muž, šel dopředu a zvolal k vesničanům: „Kristus vstal z mrtvých!“, načež shromáždění podle tradice pravoslavného velikonočního pozdravu sborově odpovědělo:

„Opravdu vstal z mrtvých!“

Podobný postoj by mohl pomoci i nám. Opravdu věříme, že Ježíš vstal z mrtvých? Pak byla tato zázračná výměna úspěšná. Jsme osvobozeni! Když se nás někdo zeptá, můžeme i my s hlubokým přesvědčením odpovědět:

„Opravdu vstal z mrtvých!“

Heinz Schaidinger

Biblické texty k dalšímu studiu:

1. Mojžíšova 3,15; Žalm 22,2.15.19; Izajáš 53; Římanům 3,25.26; 8,3.4; 1. Korintským 15,3.4.20–22; 2. Korintským 5,14.15.19–21; Filipským 2,6–11; Koloským 2,14.15; 1. Petrova 2,21–25; 1. Janova 2,2.10

10

NOVÝ ZAČÁTEK

Nepopsaný list, nová kapitola, nový začátek – to vše máme spojené s pozitivními emocemi. Jak nadějné je, když se narodí nový člověk, když si pár řekne své ano nebo když nás čeká nová životní výzva!

Ale... zažili jste to také? Začali jste plní důvěry a optimismu, a pak jste narazili na tvrdou realitu? Zklamání. Selhání. Vina. Bolest a slzy. Rozbité vztahy. Život zanechal rány a jizvy, které zůstanou navždy. Čím více let uplyne, tím více „životního odpadu“ se nahromadí. Někdy člověk stojí doslova na hromadě střepů.

Ježíš ví, jaký je život na zemi. Že znamená také utrpení. Zlomenost. Není takový, jak ho kdysi Bůh stvořil. Ani my nejsme takoví, jací jsme měli být. Opustili jsme správnou cestu a znovu a znovu padáme. Už nejsme nesmrtelní, ale stárneme a jsme čím dál slabší. Jsme zranitelní.

Existuje jen jedna naděje – Bible ji nazývá spasení. Můžeme přijít k Bohu takoví, jací jsme, a vědět, že nás přesto miluje. Bez ohledu na naše chyby, na to, co jsme udělali. Pokud budeme před Bohem pravdiví a přijmeme dar spásy, on nás může zcela uzdravit.

Fascinuje mě, jak Bůh uzdravuje. Kdyby to bylo na mně, nejraději bych některé chvíle svého života vrátila zpět. Kéž by mě Bůh proměnil v nového člověka a určité vzpomínky prostě vymazal. Pryč s nimi! Takto často zacházíme se

„Zlatý ‚tmel' spasení skrze Ježíše Krista dělá naše životy krásnými a celistvými."

svou vinou a slabostmi. Maskujeme je, skrýváme, popíráme nebo kompenzujeme. U Boha to ale funguje jinak.

V Japonsku existuje tradiční metoda opravy keramiky zvaná kintsugi. Jedná se o jedinečnou techniku. Místo toho, aby se střepy slepily tak, že by praskliny byly co nejméně viditelné, jsou mezery mezi nimi spojeny zvláště viditelným švem. Do tmelu, který střepy drží pohromadě, se přidává práškové zlato a kovy jako stříbro a platina. Díky tomu vada nejenže zůstává viditelná, ale je dokonce zvýrazněna! Keramika kintsugi získává svou hodnotu právě díky těmto zlatým švům. Stávají se znakem kvality!

Myslím, že Bůh to s námi dělá stejně. Rány proměňuje v zázrak. Zlatý „tmel" spasení skrze Ježíše Krista dělá naše životy krásnými a celistvými. Stává se určujícím znakem toho, kým skutečně jsme: vykoupenými Božími dětmi. Začíná nový život, protože jsme díky Kristu opět kompletní!

Tuto spásu můžete přijmout ještě dnes tím, že odevzdáte svůj život Ježíši. Často přichází velmi tiše a nenápadně, bez emocionálního vzrušení nebo viditelného znamení. Přesto mění úplně všechno – a od této chvíle můžete žít s novým vědomím: jsem zachráněný a uzdravený!

Dotýká se mě myšlenka, že sám Ježíš stále nese stopy svého života na zemi. Zůstává „Synem člověka", který se s námi ztotožňuje a cítí s námi. Na jeho rukách zůstaly jasné stopy po ukřižování. Nechce zapomenout, co se tehdy stalo. Tyto rány jsou znamením jeho lásky k vám a ke mně.

„Ale cožpak může matka zapomenout na své dítě
a nemít se svým vlastním potomkem žádné smilování?
I kdyby se něco tak neslýchaného stalo,
já, váš Hospodin, na vás nikdy nezapomenu!
Jen se podívejte, vždyť jsem si vás vryl do dlaní..."
(Izajáš 49,15.16; SNC).

Luise Schneeweiß

Biblické texty k dalšímu studiu:

1. Mojžíšova 3,15; Izajáš 45,22; 53; Jeremjáš 31,31–34; Ezechiel 33,11; 36,25–27; Marek 9,23.24; Jan 3,3–8.16; Římanům 3,21–26; 8,1–4.14–17; 5,6–10; 2. Korintským 5,17–21; Galatským 1,4; 4,4–7; Efezským 2,4–10; Koloským 1,13.14; Titovi 3,3–7; 1. Petrova 1,18.19.23; 2,21.22; 2. Petrova 1,3.4

11
RŮST VE VÍŘE

Jeden z nejznámějších příběhů Bible popisuje, jak k Ježíši přivedli nevěrnou ženu a jak ji zachránil před smrtí kamenováním. Její žalobci se tiše vytratili a žena byla opět volná. Přemýšlím, co se s jejím životem stalo potom. Šla domů, pozvala si svého milence a řekla: „Uf, to bylo o fous. Jdeme na to?“ Nebo ji tato zkušenost změnila? Ježíš jí na rozloučenou řekl: „Jdi a už nehřeš“ (Jan 8,11). Nestačilo mu, že ji zbavil viny a odpustil jí. Chtěl také, aby zůstala svobodná a nezačala znovu s tím, co její život ničilo.

Tento příběh velmi dobře ukazuje, jak funguje spasení. Neexistuje žádný zločin, žádná závislost ani špatný návyk, se kterým bychom nemohli přijít k Ježíši. Máme jeho slib, že nás přijme bez ohledu na to, kdo jsme nebo co jsme udělali. Ale to je jen začátek. Když začneme nový život s Bohem, Bible to nazývá „novým zrozením“ (Jan 3). Co dělá novorozené dítě? Roste, vyvíjí se. To je přesně to, co Bůh chce i od nás. Po celý život.

Jako teorie to zní docela dobře. Ale je to opravdu tak snadné? Dostali jste se někdy do bodu, kdy jste si řekli: „Takhle to dál nejde, něco se musí změnit!“? Byli jste velmi motivovaní a dali jste si předsevzetí. A pak jste selhali. Možná jste Bohu už stokrát slíbili, že s něčím přestanete, ale nakonec jste zase podlehli. Až jste přestali věřit, že změna je možná. Najednou vznikla mezi vámi a Bohem jakási propast. Nedokážete si představit, že by vás ještě chtěl. Stydíte se a myslíte, že jste jeho přízeň už nadobro ztratili…

„Pro Boha ale není důležité, kolik kilometrů jsme v životě ušli, ale směr, kterým se ubíráme.“

Jak je to tedy s tím růstem? S proměnou skrze Ježíše? S překonáváním hříchů a špatných návyků?

Změna se neděje vlastní silou. To, co často děláme, je jako pokus vytáhnout se z bažiny za vlastní vlasy. Ale právě tehdy, když selžeme, potřebujeme Ježíše nejvíc! Pokud čekáte na okamžik, kdy budete „dost dobří“, abyste mohli k Bohu přijít, nikdy se to nestane!

Bůh není někdo, kdo zděšeně říká: „Co jsi to udělal? Nemůžu tomu uvěřit. Zase?“ Je jako otec, který učí své dítě chodit a trpělivě mu znovu a znovu pomáhá zpět na nohy. Pokud je to nutné, tak i tisíckrát! Zároveň nám dává i vítězství. Žádný hřích, žádná závislost a žádná temná síla pro něj není příliš silná.

Jakmile se spojíme s Bohem, máme přímý přístup k největšímu zdroji síly, jaký existuje! Má-li být Boží charakter viditelný v našem životě a v naší osobnosti, existuje na to jednoduchý recept: každodenní rozhovor s ním a výživa, kterou potřebujeme k růstu. Když se modlíme a čteme Bibli, dáváme Bohu prostor, aby formoval naše myšlenky a činy. Tomuto vlivu bychom se měli vystavit! Někdy to může znamenat, že uvidíme vlastní nedokonalost ještě jasněji než kdy předtím. To je zcela normální. Pomáhá nám to být ještě vděčnější za to, co Bůh udělal.

Jedno přísloví říká: „Čím více vím, tím více si uvědomuji, že vlastně nic nevím.“ Tak je to i v životě s Bohem. Čím více poznávám Ježíše, tím více chápu, že mě čeká ještě dlouhá cesta. Pro Boha ale není důležité, kolik kilometrů jsme v životě ušli, ale směr, kterým se ubíráme.

Obraťte se správným směrem a nemůžete jinak než postupovat vpřed. Když upadnete, zase vstanete. Bůh v každém případě slíbil, že s ním cíle dosáhnete.

Luise Schneeweiß

Biblické texty k dalšímu studiu:

Žalm 1,1.2; 23,4; 25,4.5; Matouš 25,31–40; Římanům 12,1.2; 2. Korintským 3,17.18; Galatským 5,22–26; Efezským 5,15–20; 6,12–18; Filipským 3,7–14; Koloským 1,13.14; 2,6; 1. Tesalonickým 4,3; 5,16–18.23; Židům 10,24.25; 12,1–3; 2. Petrova 3,18

12

BOŽÍ RODINA

Křesťané věří, že Ježíš Kristus je jejich Pán a Spasitel – a stojí si za tím. Když byl Ježíš na této zemi, měl své následovníky. Ale teprve po jeho zatčení a ukřižování se ukázalo, kdo k němu skutečně patří. V Janově evangeliu se dozvídáme, že se Ježíšovi následovníci schovávali (srov. Jan 20,19). Proč? Měli strach. Ale neutekli – kam také? Zůstali spolu.

Už tehdy, po Kristově smrti, se začala formovat první církev. Učedníky spojil smutek nad smrtí jejich Pána. A také strach. Skrývali se v takzvané horní místnosti. Ale naštěstí tam nezůstali. Ježíš se jim krátce po svém vzkříšení zjevil, aby je povzbudil k plnění jejich poslání.

Povoláním těchto učedníků položil Ježíš základ hnutí, díky kterému mohl celý tehdejší svět slyšet dobrou zprávu – evangelium. Byla to zpráva o vzkříšeném Ježíši, který porazil smrt, aby zachránil člověka pro věčný život. Bible vypráví, že tito lidé – zpočátku tak vystrašení – vyšli ven a začali o Ježíši všude vyprávět. Mnoho lidí díky tomu v Ježíše uvěřilo a přidali se k nim. Zůstávali spolu, jedli spolu a modlili se.

Jací to tehdy byli lidé? Byli to ti vážení a obzvláště „dobří“? Ne... Ani dnes křesťané vždy nedělají ten nejlepší dojem. Tím však Ježíšovo poselství neztrácí na pravdivosti. Ve skutečnosti je to právě naopak.

„Právě za takové lidi on zemřel – za ty, kteří nejsou ani zdaleka dokonalí, ale o to více potřebují jeho pomoc.“

Ježíš zemřel i za ty, kteří do škatulky „dobrých lidí“ vůbec nezapadají. Sám řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní“ (Matouš 9,12). Křesťané tedy nejsou automaticky ti nejlepší lidé. Skutečný křesťan chce žít jako Ježíš, ale nemyslí si, že by sám byl lepší než ostatní.

Jako křesťané jsme Boží děti – jsme Bohem adoptovaní. Bible říká, že „vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši“ (Galatským 3,26).

Díky VÍŘE v Ježíše Krista patříme do jeho rodiny. To je církev – rodina. Dokonce můžeme nést Kristovo jméno. Ježíš samozřejmě chce, abychom se mu stále více podobali. Apoštol Pavel to vyjadřuje v dopise Filipským takto: „Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši“ (Filipským 2,5).

Ježíš také řekl: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (Jan 13,35). To by mělo být poznávacím znakem křesťanského společenství.

Lidé, kteří považují Krista za svého Pána a věří v něj, mají společný základ a společné poslání. V praxi to znamená, že tráví čas společně. Ať už v modlitbě, při jídle, zpěvu nebo při bohoslužbě – jsou spojeni vírou v Ježíše. Právě za takové lidi on zemřel – za ty, kteří nejsou ani zdaleka dokonalí, ale o to více potřebují jeho pomoc. Chce změnit naše životy, a nakonec nám dát život věčný.

Ben Bornowski

Biblické texty k dalšímu studiu:

2. Mojžíšova 19,3–7; Matouš 28,19.20; Skutky apoštolů 2,38–42; 1. Korintským 1,2; 12,13; Efezským 1,22.23; 2,19–22; 3,8–10; Koloským 1,17.18; 1. Petrova 2,9

13

POVĚŘENÍ

Znám babičku, která píše blog, tedy vede něco jako internetový deník. Chce tak zanechat stopu v životech svých vnoučat a předávat jim moudrost a pravé hodnoty. Každou středu se na jejích stránkách objeví nový příspěvek. Jednou tam byl následující citát: „Špatné je špatné, i když to dělají všichni. Správné je správné, i když to nedělá nikdo."

Byla to pro mě výzva k zamyšlení. Kde stojím já? Jsem součástí hlavního proudu, nebo osobností s vlastním názorem? Chci být jiný, nebo raději moc nevyčnívat? Dovolte mi představit vám jeden biblický pojem. Je to „ostatek". Že to zní neobvykle? Souhlasím, není to něco, o čem by člověk slýchal každý den. Přesto se princip „ostatku" jako červená nit táhne celou Biblí.

Téměř na jejím začátku stojí dramatický příběh velké katastrofy – potopy, která zaplavila celý svět. Zároveň je to příběh jedné výjimečné rodiny: Noemovy rodiny. Byli prvním ostatkem, zmíněným v Bibli. „Zachován byl pouze Noe a to, co s ním bylo v arše" (1. Mojžíšova 7,23). Ale proč právě Noe? Čteme o něm toto: „Noe byl muž spravedlivý, bezúhonný ve svém pokolení; Noe chodil s Bohem" (1. Mojžíšova 6,9). Bůh mu řekl: „... ty jsi v tomto pokolení jediný můj spravedlivý." „Noe udělal všechno, jak mu Hospodin přikázal" (1. Mojžíšova 7,1.5).

Rozdíl mezi Noemovou rodinou a zbytkem světa spočíval v tom, že oni Božímu poselství uvěřili. Následovali Boha vírou. Sami se rozhodli být ostatkem. Přijali Boží podmínky a to jim nakonec zachránilo život.

O několik kapitol dále čteme příběh Abrahama. I on bezvýhradně důvěřoval Bohu, když ho vyzval, aby opustil svůj domov a odešel do země, kterou mu sám ukáže. I on patřil k tomuto ostatku.

Později izraelský národ, usídlený uprostřed pohanských národů, měl uctívat jediného pravého Boha a dodržovat jeho přikázání. Boží lid neměl patřit mezi ty, kteří se přizpůsobují davu. Měl mít svůj speciální profil a být pro ostatní požehnáním.

Bible nám o těchto postavách vypráví, aniž by je idealizovala. I oni byli jen lidé a dělali chyby. Přesto je Bůh vybral jako své vyslance. Svěřil jim důležité úkoly. Takový je Bůh! Dává každému příležitost být součástí ostatku!

Začali jsme u Noema a jeho rodiny a nyní se dostáváme až na samotný konec Bible. I zde hraje ostatek velmi důležitou roli. Na konci času, krátce před Ježíšovým návratem, pošle Bůh obyvatelům země poslední varovné poselství. To je symbolicky znázorněno v poslední knize Bible – ve Zjevení. Tři andělé letí středem nebe a vyzývají lidi, aby vzdali úctu pravému Bohu. Oznamují porážku Božích nepřátel a popisují důsledky pro ty, kteří neuctívají Boha, ale jeho protivníka (Zjevení 14).

Bůh vyzývá své věrné následovníky, ostatek, aby se pevně drželi jeho přikázání a zachovali víru v Ježíše. Toto poselství mají ti, kteří zůstali, předávat lidem ve svém okolí. V tomto posledním čase bude každý člověk konfrontován s Božím poselstvím a bude se muset rozhodnout buď pro Boha, nebo proti němu.

„Špatné je špatné, i když to dělají všichni. Správné je správné, i když to nedělá nikdo.“ Zjevení 12–14 popisuje, jak satan zmobilizuje všechny síly, aby odvrátil lid od milujícího, věrného a pravého Boha. Přesto budou lidé, kteří se v této době postaví na stranu pravdy. Bible je nazývá – ano, ostatkem.

Chcete být jiní? Nebo raději stejní jako všichni ostatní? Bude snadné v poslední době světových dějin šířit Boží poselství? Pravděpodobně ne. Ale přesto doufám, že moje rozhodnutí nebude ovlivněno většinou nebo snahou vyhnout se nepohodlí, ale tím, co je skutečné, pravdivé a správné.

Fabian Looser Grönroos

„Chcete být jiní? Nebo raději stejní jako všichni ostatní?“

Biblické texty k dalšímu studiu:

1. Mojžíšova 7,23; 12,1–3; 5. Mojžíšova 4,6–8; Ezdráš 9,8; Izajáš 11,11; Jeremjáš 23,3; Sofonjáš 3,12; Římanům 11,1–7; 1. Petrova 1,16–19; 2. Petrova 3,10–14; Zjevení 12,17; 14,6–12; 18,1–4

14

SOUDRŽNOST

Lidské tělo se skládá přibližně z 1,8 m² kůže, 600 svalů, asi 206 kostí, více než 100 kloubů, 14 000 km žil, tepen a kapilár a 86 miliard nervových buněk. Každou minutu srdce přečerpá 4 až 6 litrů krve. Člověk má přibližně 25 bilionů červených krvinek o průměru 0,007 mm. Naše tělo řídí mozek o hmotnosti asi 1,35 kg, ukrytý v lebce. Tělo je vysoce komplexní, uzavřený systém, který může fungovat jen tehdy, když je vše v dokonalé harmonii a vzájemné spolupráci.

Někdy o tom přemýšlím a nemůžu se přestat divit. Nechce se mi věřit, že by to všechno byla jen hříčka přírody nebo pouhá náhoda.

Ale teď chci mluvit o něčem jiném. O jiném těle, jiném organismu. O Boží církvi.

Slyšel jsem píseň jedné křesťanské hudební skupiny, která představovala církev jako tělo. Její slova zněla nějak takto: „Pokud jsme tělem, proč naše ruce na nikoho nedosáhnou? Proč naše ruce neuzdravují? Proč naše slova neučí? Pokud jsme tělem, proč naše nohy nechodí? Proč svou láskou k lidem neukazujeme, že existuje cesta?“ Odpověď je jednoduchá. Církev popsaná v písni zjevně nemá žádnou soudržnost. Netvoří jednotu.

Jak ale takové jednoty dosáhnout? Bible zdůrazňuje myšlenku, že všichni lidé mají stejnou hodnotu. Říká, že

když jsme všichni byli pokřtěni v jedno tělo, nezáleží na tom, odkud pocházíme, zda jsme chudí nebo bohatí, vzdělaní nebo nevzdělaní, muži nebo ženy (Galatským 3,28; 1. Korintským 12,13). Před Bohem jsme si všichni rovni. Proč by to mělo být jinak? Vždyť všichni jsme hříšníci a postrádáme „slávu“, kterou jsme měli mít u Boha (Římanům 3,23). Všichni jsme na stejné lodi bez první třídy. Každý z nás potřebuje Boží spasení.

Zatím vše v pořádku. S tím pravděpodobně souhlasíte. Ale teď mi dovolte otázku – co osoba X, která vás štve a kterou – z jakéhokoli důvodu – nemáte rádi? Vyhýbáte se jí, a možná jí dokonce vnitřně pohrdáte. Jakkoli je to smutné, my lidé máme tuto tendenci. Někdy se za to stydím. Například když jdu městem a vidím lidi, nad kterými se vnitřně povyšuji. Jak to mohu dělat? Je to špatné. Musím si pak znovu a znovu připomínat, že Ježíš miluje tyto lidi stejně jako mě a že naše hodnota je u něho stejná. Pomáhá mi to podívat se na ně jinýma očima.

Žel, tento způsob myšlení se může vyskytovat i mezi křesťany a ohrožovat tak jednotu. V církvi jsme proto, že nás Ježíš svedl dohromady. Povolal nás, abychom řekli druhým lidem, že za ně zemřel. Naše jednota pramení z našeho trojjediného Boha, který nás přijal za své děti. Těžko by se dal najít silnější znak jednoty: patříme jemu a jsme jedna rodina. Sám Bůh nás skrze svého Ducha sjednotil do společenství s ním i mezi sebou navzájem.

Jak tedy můžeme řešit problém nejednoty v církvi? Odpověď je relativně jednoduchá – máme přece společný cíl. Když se budeme soustředit na své poslání, odvrátíme pozornost od sebe směrem k Ježíši. Cíl nás sjednotí.

„Všichni jsme na stejné lodi bez první třídy. Každý z nás potřebuje Boží spasení.“

Možná máte někdy pocit, že církev vypadá jako v té písni, kde tělo není jednotné a nic nedokáže. Ale nesmíme zapomínat na jednu věc. Hlavou, která řídí práci kloubů, svalů a kostí, je sám Ježíš. Pokud necháme Ježíše jednat, pak se dotkne našich srdcí a my se staneme pro své okolí příkladem. Proto vás chci povzbudit. Buďme těmi prvními, kteří přestanou dělat rozdíly mezi lidmi. Pomozme Ježíši podporovat jednotu a pracujme společně na našem cíli – přivádět lidi k němu.

Bastian Ogon

Biblické texty k dalšímu studiu:

Žalm 133,1; Matouš 28,19.20; Jan 17,20–23; Skutky apoštolů 4,23; Římanům 2,11; 12,4.5; 1. Korintským 12,12–14; 2. Korintským 5,16.17; Galatským 3,27–29; Efezským 2,13–16; 4,3–6.11–16; Koloským 3,10–15

15

KŘEST

Zněla jemná hudba, zatímco jsem svírala svou vánočně laděnou kytici a zhluboka, roztřeseně se nadechla. Chystala jsem se udělat jedno z největších rozhodnutí svého života. Prošla jsem dveřmi a ocitla se obklopená usměvavými tvářemi přátel a rodiny. Můj budoucí manžel, orámovaný obloukem z růží, na mě čekal na konci místnosti. Když jsem ho uviděla, má nervozita se rozplynula. Prošla jsem uličkou, možná až příliš rychle, a vzala ho za ruku.

„Bereš si ty, Lynette, Stephena za svého zákonného manžela?“ zeptal se oddávající.

„Ano,“ odpověděla jsem.

Když jsme si s manželem slíbili věrnost a dali si první novomanželský polibek, naši hosté se radovali s námi.

Stejně jako svatba je i křest formálním, veřejným „ano“ Bohu před svědky. Můj svatební den byl začátkem nového života, kdy jsem za sebou nechala svůj dosavadní život svobodné ženy. Podobně je i křest novým začátkem s Bohem. Bible k jeho vyjádření dokonce používá ještě dramatičtější obrazy než manželství – metafory zrození, smrti a vzkříšení.

Například skrze vodu (křest) a Ducha svatého se „znovu rodím“ (Jan 3,3.5). Sestoupení do vody symbolizuje, že můj starý život umírá. Mé hříchy jsou „smyty“ (Skutky

apoštolů 22,16). Vynoření z vody je symbolem vzkříšení – nyní mám nový život (Římanům 6,4). Tímto novým začátkem se zároveň stávám součástí Boží rodiny, církve (1. Korintským 12,13).

Prostřednictvím takto živých obrazů chce Bůh opravdu jasně ukázat, že s ním můžeme mít nový začátek – bez ohledu na naši minulost! Jak píše apoštol Pavel:

„Vždyť všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, Krista jste oblékli… Proto je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré pominulo, hle, je tu nové!“ (Galatským 3,27; 2. Korintským 5,17).

Křest není „cílovou páskou“ mého vztahu s Bohem. Stejně jako můj milostný příběh neskončil svatebním dnem, ani můj vztah s Bohem neskončil křtem – pokračuje a dál se rozvíjí.

Po veřejném závazku při svatebním obřadu jsme se s manželem museli učit, jak spolu dobře žít a jak se každý den lépe milovat. A protože jsme dva nedokonalí lidé, byly na této cestě vzestupy i pády. Jak ale spolu procházíme životem, poznáváme se stále hlouběji a vidíme v našem manželství ovoce lásky, trpělivosti, laskavosti, odpuštění i dobrého humoru.

Vzestupy a pády existují i v mém vztahu s Bohem. Když jsem se rozhodla odevzdat mu svůj život, neměla jsem „všechno vyřešené“. Nebyla jsem dokonalá – a ani jsem nemusela být! Křest byl mým veřejným vyznáním a závazkem Bohu, nikoli koncem mé duchovní cesty. Proto se v mém vztahu s Bohem někdy objevují i „bolesti růstu“.

„S ním můžeme mít nový začátek – bez ohledu na naši minulost!“

Přesto se každý den učím Boha stále více poznávat a milovat.

Stejně jako jsem se svému manželovi zavázala „v dobrém i zlém, v bohatství i chudobě, v nemoci i ve zdraví“, je můj křest slibem, že patřím Bohu bez ohledu na to, co mi život přinese. A vím, že ať dělám jakékoli chyby, ať procházím těžkým obdobím, nebo snadným, Boží láska ke mně zůstává stejně věrná. On je stálý a neměnný. „Zamiloval jsem si tě věčnou láskou,“ říká Bůh, „proto jsem ti zachoval svou přízeň“ (Jeremjáš 31,3).

„Vybrat si nový život s Bohem skrze křest je mou odpovědí na jeho lásku ke mně. A co vy?“

Karina Lippitz

Biblické texty k dalšímu studiu:

Matouš 3,13–15; 28,19.20; Marek 16,16; Lukáš 7,29.30; Jan 3,5; Skutky apoštolů 2,38; 16,30–33; 22,16; Římanům 6,1–6; Galatským 3,27; Koloským 2,12.13

16

NA PAMÁTKU

V roce 1494 začal Leonardo da Vinci malovat obraz. Dnes patří k nejslavnějším uměleckým dílům na světě. Giorgio Vasari o něm vypráví následující příhodu: Představený kláštera, kde umělec pracoval, naléhal na da Vinciho, aby obraz dokončil. Připadalo mu divné vidět malíře, jak půl dne jen přemýšlí. Nedokázal pochopit, proč da Vinci zůstává zdánlivě nečinný a své dílo nedokončuje. Da Vinci mu vysvětlil, že na jeho obraze ještě chybí dvě hlavy. První byla hlava Krista. Nechtěl hledat pozemský model, ale zároveň nevěřil, že by jeho vlastní představivost dokázala vystihnout tvář vtěleného Boha. Druhou hlavou, nad níž přemýšlel, byla hlava Jidáše.

Jedná se o slavný obraz Poslední večeře, na kterém je Ježíš se svými dvanácti učedníky. Jak byste namalovali Ježíše vy? Usmíval by se? Byl by půvabný a vznešený? Nebo by měl ustaraný, vážný výraz?

Bylo to jeho poslední setkání s učedníky. Ti se právě hádali o to, kdo z nich je nejvýznamnější, když Ježíš náhle vstal a začal jim umývat nohy. V té době bylo zvykem se před jídlem umýt. Prach a špína, které se přinesly zvenku, neměly u stolu co dělat. Ale byl to Ježíš, Mistr, kdo se k tomu snížil! „Nazýváte mě Mistrem a Pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem. Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat“ (Jan 13,13.14). Ježíš, Syn Boží, přišel na svět, aby sloužil.

Představuji si, jak najednou celá místnost ztichla. Učedníci byli zahanbeni. Všichni pochopili, co tím Ježíš chce říct. Ale

on pokračoval. Nešlo mu jen o napomenutí učedníků, ale o něco mnohem důležitějšího: „Já jsem chléb života," řekl. „Kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit" (Jan 6,35). Umytím nohou učedníkům Ježíš jasně ukázal, že nepřišel na zem, aby si nechal lidmi sloužit.

Přišel, aby je očistil a zachránil. Když se znovu posadil ke stolu a začal lámat chléb, řekl slova, která si křesťané připomínají dodnes: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to čiňte na mou památku" (1. Korintským 11,24).

Poté vzal kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to čiňte, kdykoli budete píti, na mou památku" (1. Korintským 11,25). Ježíš při této večeři naznačil svou smrt. Jen o několik hodin později ho zajali a odsoudili.

Když dnes slavíme Večeři Páně, hlásáme Ježíšovu smrt, ale ještě více jeho vzkříšení – jeho vítězství nad smrtí. Večeře Páně přitom není mystickým obřadem; je spíše jako výročí, jako pravidelná připomínka Ježíšovy nabídky. Připomínáme si, že je náš Mistr a Pán, který se pro naše spasení neštítí vykonávat práci služebníka. Také my se nemáme štítit sloužit jeden druhému.

Službou druhým vyjadřujeme vděčnost za to, co Ježíš udělal pro nás. Tam, kde jsme ochotni pomáhat druhým bez ohledu na vlastní prestiž, následujeme Ježíšův příklad a přiznáváme se k němu jako ke svému Pánu a Učiteli. Sám Ježíš to vystihl takto: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým" (Jan 13,35). Jaký to člověk, který se ponížil až k smrti na kříži! Jaký to Bůh, který ve svém ponížení nemá na mysli nic jiného než záchranu svého stvoření!

Ježíš chce, abychom si stále připomínali jeho nabídku, že ten, kdo v něj věří a nechá se jím zachránit, bude zachráněn. Tato nabídka platí i dnes. Když slavíme Večeři Páně, uvědomujeme si, kde se nás drží špína a nečistota. Všechnu svou pýchu, sobectví, urážlivé myšlenky o druhých – to vše můžeme předložit Ježíši, aby to smyl. Večeře Páně, kterou Ježíš zavedl, je pro nás povzbuzením, abychom se chytili jeho ruky. Přijali jeho záchranu. Uznali, že zemřel za nás.

Leonardo da Vinci dokončil obraz Poslední večeře až po pěti letech. Jak bych asi namaloval Ježíše já? To si budu muset ještě promyslet. Ale těším se na chvíli, kdy se Ježíš vrátí a já budu moci vidět jeho pravou tvář.

Ben Bornowski

Biblické texty k dalšímu studiu:

Matouš 26,17–30; Marek 12,12–26; Lukáš 22,7–27; Jan 6,48–63; 13,1–17; 1. Korintským 10,16.17; 11,23–30; Zjevení 3,20

17

BOŽÍ DARY

Když se blížil konec mých školních let, hodně jsem přemýšlela o tom, čím bych chtěla být. Dostala se mi do ruky obsáhlá studijní příručka, která uváděla seznam všech možných oborů – od afrických studií po zoologii. Vypadalo to, že možností je nekonečně mnoho. Každý obor otevíral dveře do úplně jiného světa, což bylo na jedné straně nesmírně působivé, ale zároveň docela strašidelné. Musela jsem se rozhodnout jen pro jednu cestu.

Každý člověk má zvláštní talenty a schopnosti. Tyto dary jsme nedostali jen kvůli tomu, abychom si našli povolání, které nás bude bavit. Bůh nám je dal, abychom je pěstovali a rozvíjeli. I když na zdokonalování svých talentů tvrdě pracujeme a právem na sebe můžeme být hrdí, je to Bůh, který dává možnosti a úspěch.

Jako křesťané jsme povoláni zvát ostatní k životu s Ježíšem. Naším posláním je poznávat Boží lásku a projevovat ji v každodenním životě. Dostali jsme od Boha zvláštní dary, které máme používat k vytváření společenství a šíření jeho lásky. Když spolupracujeme, naše jednotlivé talenty se spojí v mocnou jednotu. Každý z nás hraje důležitou roli: ať už jde o laskavost, ochotu pomoci, technickou zručnost, hudební talent, schopnost naslouchat, sportovní talent, přesvědčivé řečnické schopnosti, lékařské znalosti, organizační schopnosti nebo schopnost skvěle vařit – všechny tyto dary a mnoho dalších pomáhají učinit Boží lásku hmatatelnou.

Bůh nás může obdařit schopnostmi, které přesahují naše přirozené talenty. Někdy nám dá dokonce i dary,

„Tento svět oslavuje lidi, kteří dokážou něco výjimečného. Bohu však záleží na postoji srdce.“

se kterými se běžně nesetkáváme – schopnost vykonat zázrak, prorocky mluvit, uzdravovat nemoci nebo mluvit v cizích jazycích, které jsme se neučili. Jiné dary, jako třeba schopnost učit nebo vést, se zdají být „normálnější“, ale v Božích očích jsou stejně důležité. Ať už je úkol velký nebo malý, nadpřirozený nebo všední – pokud je vykonán pro Boha, má hodnotu.

Nejdůležitějším darem je však láska. Můžeme být sebevíc talentovaní, ale pokud naší motivací není láska, ale sobectví, mýjíme to podstatné. Tento svět oslavuje lidi, kteří dokážou něco výjimečného. Bohu však záleží na postoji srdce. Jsme připraveni použít své dary – ať už velké nebo malé – pro Boha a druhé lidi? Pokud ano, budeme žasnout, jak Bůh dokáže z mála udělat mnoho. Bůh nevolá talentované, ale obdarovává povolané.

Luise Schneeweiß a Karina Lippitz

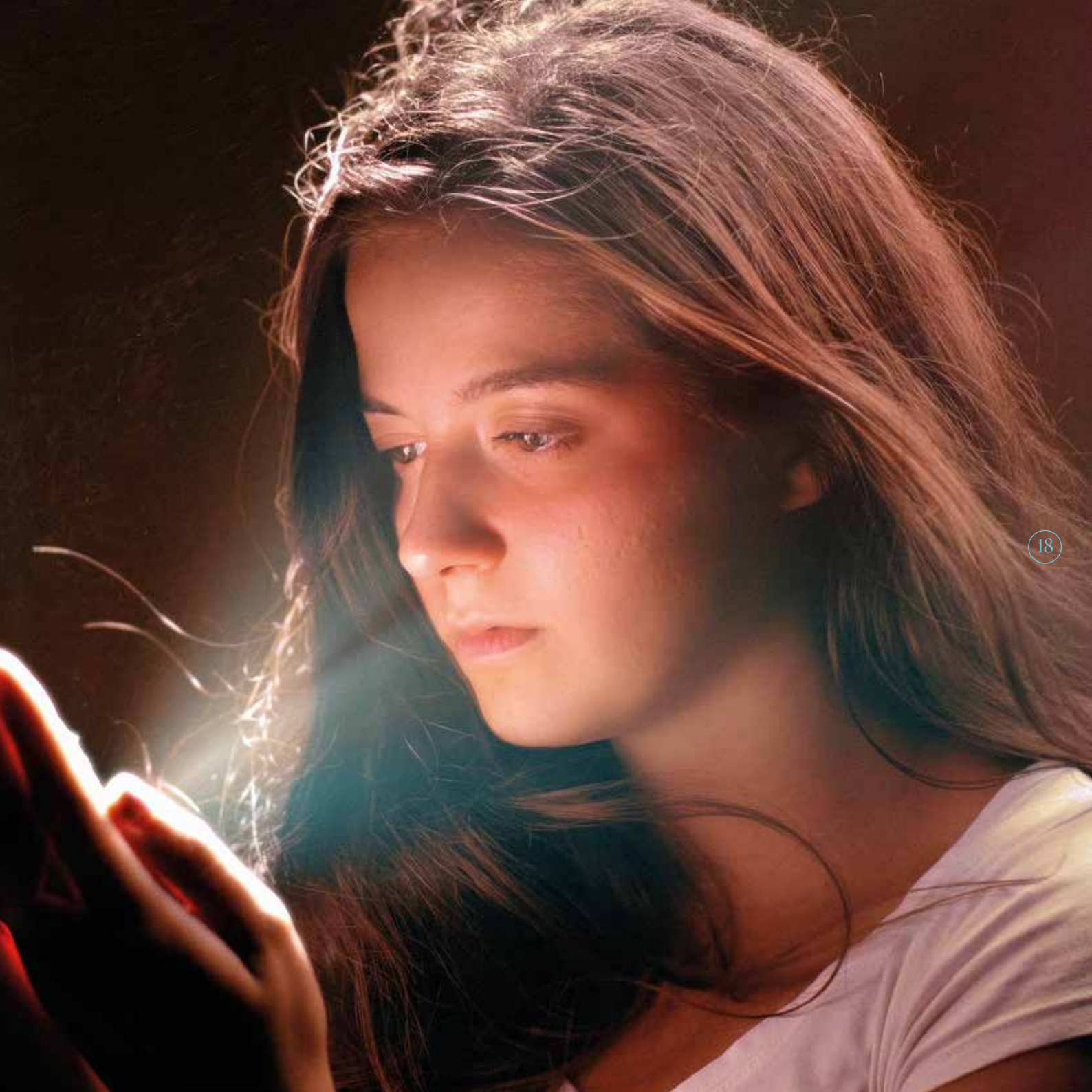
Biblické texty k dalšímu studiu:

Skutky apoštolů 6,1–7; Římanům 12,4–8; 1. Korintským 12,7–11.27.28; 13; Efezským 4,8.11–16; 1. Timoteovi 3,1–13; 1. Petrova 4,10.11

18

UKAZATEL

Měli jste někdy důležitou otázku, na kterou jste nemohli najít odpověď? Možná jste přemýšleli, jaké povolání si vybrat, jak by mohl vypadat váš život za 20 let nebo jak se rozhodnout v té či oné záležitosti? Nebylo by skvělé, kdybychom prostě mohli jít za Bohem a zeptat se ho?

Ve skutečnosti taková možnost – alespoň nepřímo – existuje. Pokud chceme slyšet Boha, musíme se obrátit k jeho SLOVU, které promluvil skrze proroky a které máme dnes v písemné podobě. Tito proroci byli vedeni božskou inspirací. Bůh jim dával sny, vize nebo k nim promlouval slyšitelným hlasem. Vždy existovali lidé, které Bůh tímto zvláštním způsobem používal. Mají to, co se nazývá „dar proroctví“. To znamená, že je Bůh povolal k této důležité službě, která podle Efezským 4,11–14 zahrnuje tři úkoly:

1. vést křesťany k větší zralosti a k hlásání evangelia,

2. podporovat jednotu a uvádět na pravou míru falešná učení a mylné názory o Bohu a

3. chránit nás před pokušeními a falešnými učeními, která v tomto světě máme.

Bible předpovídá, že v posledních časech před Ježíšovým návratem se objeví mnoho klamů a falešných učení o Bohu. To je doba, ve které dnes žijeme! Zvláště

mluví o „bezzákonnosti“. U Matouše 24,12 se například píše: „A protože vzroste ***bezzákonnost***, ochladne láska mnohých“ (zdůraznění autora). Ve 2. Tesalonickým 2,3 čteme: „Ať vás nikdo žádným způsobem nesvede, protože nenastane, dokud napřed nepřijde odpadnutí a nebude zjeven ten člověk ***bezzákonnosti***, syn záhuby“ (zdůraznění autora). Text dále mluví o návratu Ježíše, kterému bude tato „bezzákonnost“ předcházet. Je zřejmé, že půjde o dobu, kdy lidé nebudou dodržovat Desatero přikázání – nebo alespoň ne všechna.

Ve velké prorocké knize, která naši dobu popisuje ještě podrobněji, v poslední knize Bible – Zjevení, je předpovězeno, že satan bude velmi rozhodně bojovat proti Ježíšovým následovníkům. Praví křesťané se budou vyznačovat tím, že „...zachovávají přikázání Boží a drží se svědectví Ježíšova“ (Zjevení 12,17). „Svědectví Ježíšovo“, jak se píše ve Zjevení 19,10, „je duch proroctví“. Jinými slovy: ti, kteří na sebe přivolají satanův hněv, protože zůstanou věrní Bohu, jsou ti, kteří zachovávají jeho přikázání a mají mezi sebou moudrost neboli dar proroctví.

V konkrétních obdobích dějin Bůh posílá proroky, aby věřícím dali konkrétní pokyny. Někteří z nich napsali biblické knihy, které můžeme číst dodnes. Jiní mluvili jen ke svým současníkům a nezanechali nám nic. Ale i dnes – v moderní době – se Bůh stále zjevuje a oznamuje nám budoucnost.

Zároveň nás vyzývá, abychom každé proroctví prověřovali, jestli je pravé. Ne všechno, co se třpytí, je zlato! Několik jednoduchých zásad nám může pomoci oddělit zrno od plev, když má někdo vidění, sny nebo vnitřní vnuknutí, o kterých se domnívá, že pocházejí od Boha:

1. Je poselství proroka v souladu s Biblí? Bůh si nikdy neprotiřečí. To, co je zaznamenáno v Bibli, je proto měřítkem pro všechno, co tvrdí, že pochází od Boha. I kdyby samozvaný prorok předváděl znamení a zázraky a strhával davy, pokud mluví v rozporu s Biblí, je to zaručeně podvod!

2. K posouzení proroka nám může pomoci i jeho vlastní život. Žije podle toho, co učí? Má jeho služba pozitivní dopad? Nebo usiluje pouze o vlastní slávu? Vyzývá k dodržování přikázání a k pokání? Nebo ukolébává lidi falešnou jistotou? Naplňuje se jeho slovo?

Bible předpovídá, že se v poslední době rozšíří falešná proroctví, bludy, bezpráví a odpadnutí od Božího slova – ale budou také věrní věřící, kteří na Boží slovo dbají, kteří „... zachovávají přikázání Boží a drží se svědectví Ježíšova [prorockého daru]“ (Zjevení 12,17; pozn. autora).

Chcete být jedním z nich?

René Gehring

Biblické texty k dalšímu studiu:

4. Mojžíšova 12,6; 5. Mojžíšova 18,21.22; 2. Paralipomenon 20,20; Jeremjáš 28,9; Ámos 3,7; Jóel 3,1.2; Matouš 7,15–23; Skutky apoštolů 2,14–21; 2. Timoteovi 3,16.17; 1. Tesalonickým 5,20.21; Židům 1,1–3; 1. Janova 4,1–6; Zjevení 12,17; 19,10; 22,8.9

19

BOŽÍ PRINCIPY

Přikázání, zákony, pravidla? „Ne, děkuji," možná si pomyslíte. „Pak už život není žádná zábava! Chci svou svobodu!"

Zákony a předpisy obvykle nejsou něco, co by nás lidi nadchlo. Připomínají nám suché paragrafy a zaprášené pořadače. Chápeme sice, že jsou důležité pro regulaci společného soužití, ale zároveň s nimi máme spojené omezení a odříkání. Pokud jde o Boží přikázání, je tomu ale přesně naopak. Jakkoli to může znít paradoxně, Boží přikázání nás osvobozují! Mění nás zevnitř.

Mluvíme o Desateru přikázání. Ježíš tyto zásady ve svém životě dokonale naplňoval, aniž by kdy porušil jediné z nich. Ukázal také jejich hlubší význam: zasahují až do našich myšlenek a motivů. Boží zákon je vyjádřením Boží lásky a spravedlnosti. Popisuje Boží představu o tom, jak můžeme milovat Boha a jeden druhého. Přesně to nám chtěl Ježíš říct.

Je zajímavé, že po staletí Desatero neztratilo nic ze své aktuálnosti. Tvoří základ Boží smlouvy s lidmi. Ježíš na něm během svého pobytu na zemi nic nezměnil. Spíše ho potvrdil a ukázal, jak ho dodržovat v praxi.

Bez Desatera bychom si neuvědomili, že máme vůbec nějaký problém s hříchem a že potřebujeme Spasitele. Bez něj by neexistovala definice dobra a zla. Na Božím soudu

„A když uděláme chybu, víme, že u Ježíše najdeme odpuštění.“

je proto měřítkem, podle kterého se bude posuzovat náš život. V našem každodenním životě je jako zrcadlo, které nám ukazuje, kým skutečně jsme. Uvědomujeme si tak svou nedokonalost a obracíme se na Ježíše s prosbou o pomoc. Vidíme, že neodpovídáme Božímu ideálu: jsme hříšníci.

Každý z nás Boží přikázání porušil. Nebo snad existuje někdo, kdo nikdy nelhal, nikdy nezáviděl nebo neřekl nevlídné slovo? Žádný člověk není bez hříchu. Boží zákon nám nastavuje zrcadlo a ukazuje nám, že potřebujeme spasení. Není prostředkem ke spasení. Zrcadlo nám ukáže náš skutečný stav, ale neočistí nás. Je proto marné snažit se získat spasení dodržováním Božího zákona. Nikdo si nemůže věčný život zasloužit; ten nám může darovat pouze Ježíš.

Když obdržíme takový dar, aniž bychom pro to cokoliv udělali, budeme chtít Boží přikázání dodržovat. Je to prostě projev naší lásky k Ježíši. On nám v tom zároveň pomáhá. Bible to popisuje tak, že Bůh chce vepsat svůj zákon do našich srdcí.

Nezní to lákavě? Pokud byl Ježíš šťastný, když žil v souladu s Božím zákonem, musí to fungovat i u nás. Navíc budeme příkladem pro ostatní lidi, důkazem, že Bůh může měnit lidská srdce.

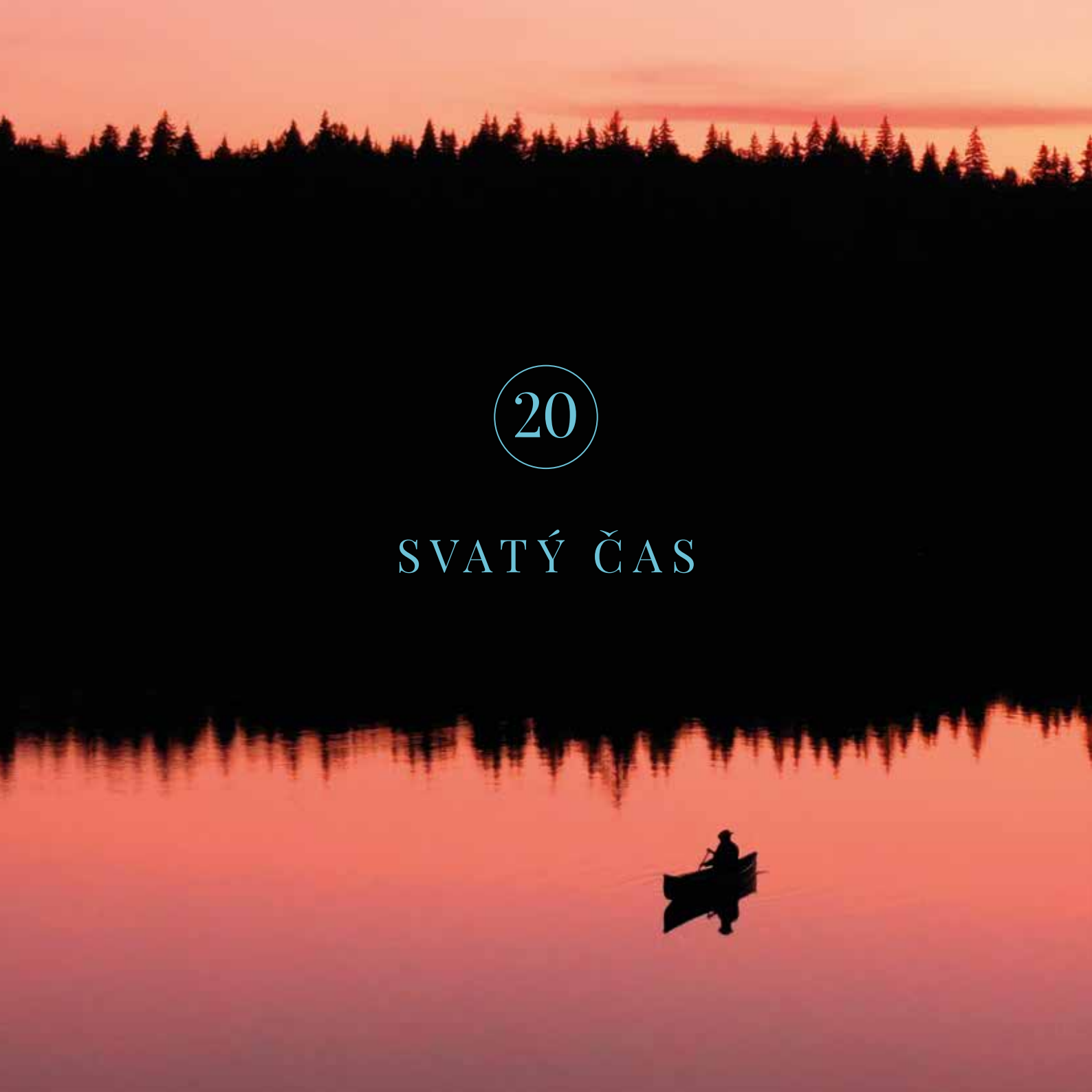
Ještě jedna myšlenka na závěr: Věřím v Boha. A věřím, že pro nás chce to nejlepší – a o nic méně než to. Zvu vás k tomu, abyste Boží zákon nevnímali jako vězení, ale jako to, čím ve skutečnosti je: zákon svobody.

A když uděláme chybu, víme, že u Ježíše najdeme odpuštění. Bible totiž říká: „Spravedlivý, i když sedmkrát padne, zase povstane…“ (Přísloví 24,16).

Bastian Ogon

Biblické texty k dalšímu studiu:

2. Mojžíšova 20,1–17; 5. Mojžíšova 5,6–21; 28,1–14; Žalm 19,8–15; 40,8.9; Matouš 5,17–20; 22,36–40; Jan 14,15; 15,7–10; Efezským 2,8–10; Židům 8,8–10; 1. Janova 2,3; 5,3; Jakub 2,12; Zjevení 12,17; 14,12

20

SVATÝ ČAS

Každý rok přitáhnou nespočet lidí místa, která pro ně mají zvláštní duchovní nebo emocionální význam. Někteří cestují do Jeruzaléma, aby se pomodlili u Zdi nářků, jiní navštíví Petrův chrám v Římě nebo putují po Jakubově cestě. Další hledají ticho a prostor k rozjímání v odlehlém klášteře nebo uprostřed přírody, která jim připomíná Boží velikost. Na takových místech pociťují Boží blízkost a doufají, že obdrží zvláštní požehnání, které si budou moci odnést do svého každodenního života.

Svatá místa však mají jednu nevýhodu: ne každý se tam může dostat. Některá jsou příliš vzdálená, příliš drahá nebo prostě příliš exkluzivní.

Jako křesťané už nemáme chrám, který bychom museli navštěvovat. Jsme si také vědomi toho, že Bůh nebydlí v budově postavené lidmi (Skutky apoštolů 17,24). Máme ale „chrám v čase“ (A. Heschel), jeden den odpočinku v týdnu – sobotu.

Fyzická místa nejsou nikdy přístupná všem, ale času máme – alespoň teoreticky – všichni stejně. Kdo se vědomě rozhodne, může nechat shon každodenního života za sebou a „vstoupit“ do klidu sedmého dne jako do domu. Zde je pokoj. To je to, co Bůh pro nás chce.

Sobota je dar, který jsme zdědili z ráje. Bůh sám sedmého dne odpočíval od své práce. První den, který lidé vědomě

prožili poté, co byli stvořeni, byla sobota. Než vůbec mohli začít pracovat, odpočívali a trávili čas s Bohem.

Nemá snad každý v našem uspěchaném světě potřebu prostě si jednou za čas odpočinout? Bůh pro to vytvořil každotýdenní příležitost, a dokonce ji zakotvil do Desatera přikázání. Pro nás.

Je tedy absurdní, že se pro mnoho lidí sobota stala symbolem zákonictví a přísných náboženských pravidel. Měla by být požehnáním, ne břemenem. Ale tento problém existoval už v době Ježíše. Talmud, významný židovský náboženský text, uvádí 39 činností, které jsou v sobotu zakázány. Dodržování soboty podle všech těchto předpisů bylo samo o sobě vědou, připomínalo minové pole, protože bylo zakázáno tolik věcí.

Někteří si tehdy říkali: „Kdybychom jen dodržovali sobotu podle předpisů, přišel by Mesiáš (Vykupitel)!“

Není to pro nás lidi typické? Když udělám dost, Bůh ke mně bude milostivý. Když dodržím všechna pravidla, pomůže mi... I dnes je snadné se v pravidlech soboty ztratit. Můžu dělat to či ono, nebo ne?

Ve skutečnosti jde o něco úplně jiného: o prostor pro vztahy. Bůh nechce, abychom pracovali 24 hodin denně, 7 dní v týdnu, a přitom ztratili ze zřetele to, na čem v životě opravdu záleží. Můj vztah s Bohem tento zvláštní čas potřebuje. Čas, kdy se nevěnuji své práci ani světským záležitostem. Čas, kdy společně s ostatními Boha uctívám, mluvíme spolu o něm, čteme Bibli nebo se modlíme. Čas na návštěvy podobně smýšlejících lidí. A také čas pro potřebné a trpící.

„Jen ten, kdo zná a miluje Boha, může skutečně slavit sobotu.“

Biblický příkaz nepracovat a neobchodovat (2. Mojžíšova 20,8–11; Nehemjáš 13,19; Izajáš 53,13.14) vytváří tento prostor. Ale pokud se jen vyhýbám určitým činnostem, ještě zdaleka nedodržuji sobotu. Mám rámec, ale ještě ne obraz.

Jinými slovy: vzdát se práce je jedna věc. Ale jen ten, kdo zná a miluje Boha, může skutečně slavit sobotu. On naplňuje tento den svou přítomností a tvoří z něj svatyni, do které se mohu každý týden vracet. Jaké to je požehnání!

Luise Schneeweiß

Biblické texty k dalšímu studiu:

1. Mojžíšova 2,1–3; 2. Mojžíšova 20,8–11; 31,13; 5. Mojžíšova 5,12–15; Izajáš 56,2–7; 58,13.14; Ezechiel 20,12.20; Matouš 12,1–12; Lukáš 4,16; Židům 4,1–11

21

ZODPOVĚDNOST ZA ŽIVOT

Jsme Božími správci. Vše, co máme, pochází od něj, Stvořitele vesmíru. Vzduch, který dýcháme, jídlo, které jíme, naše práce i lidé, které milujeme, jsou dary od Boha. To platí i pro náš čas a schopnosti. Ve skutečnosti nepatří nám, ale Bohu. Naším úkolem je s nimi dobře zacházet. V našem světě myslíme především na sebe. Snažíme se mít stále víc a víc. Bible nás učí myslet jinak. Místo abychom se soustředili na sebe, máme dát do centra naší pozornosti Ježíše: „Vždyť z něho a skrze něho a pro něho je všecko! Jemu buď sláva na věky. Amen“ (Římanům 11,36).

Už v 1. Mojžíšově 1,28 nám Bůh dává za úkol pečovat o jeho stvoření a chránit ho. Tato zodpovědnost se netýká pouze našeho majetku, ale celého světa. Je to úkol, který nás naplňuje úctou a vybízí k moudrému a zodpovědnému jednání.

Máme být dobrými správci darů a času, které nám Bůh svěřil. To také znamená zacházet s ostatními lidmi, zvířaty i celou přírodou s láskou a úctou.

Znamená to také neutrácet nad poměry a pokud možno se nezadlužovat, abychom byli svobodní pro Boží dílo a mohli

„Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“

na něj přispívat i svými prostředky. Štědrost je projev naší vděčnosti a důvěry v Boha. Následujeme tak příklad Ježíše, který učil lásce a nesobeckosti, a naplňujeme jeho výzvu milovat své bližní. Bůh nás také povzbuzuje, abychom plánovali budoucnost, aniž bychom propadli materialismu. Tak budeme připraveni naplňovat jeho záměry v každé životní situaci.

Jedna z mých oblíbených pasáží Bible se nachází u Matouše v 6. kapitole. Tam Ježíš vysvětluje, jak zbytečné je být příliš ustaraný. „Pohleďte na nebeské ptactvo: neseje, nežne, nesklízí do stodol, a přece je váš nebeský Otec živí. Což vy nejste o mnoho cennější?“ (Matouš 6,26). To mě uklidňuje. Místo abych se příliš starala o kariéru, peníze a materiální věci a nechala se vést principem „sněz, nebo budeš sněden“, můžu dát Boha na první místo a důvěřovat, že se o mé potřeby postará.

Boží pozvání, abychom byli jeho správci a hospodáři, je voláním k životu hluboké důvěry, a to navzdory dnešní společnosti zaměřené na sebe. Když to vše, co nám Bůh dává – čas, prostředky nebo zvláštní schopnosti – používáme moudře, tedy ve službě jemu a lidem okolo nás, otevíráme svůj život jeho vedení a požehnání. „Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Matouš 6,33). To je mé přání pro mne i pro vás.

Karina Lippitz

Biblické texty k dalšímu studiu:

1. Mojžíšova 1,26–28; 2,15; 1. Paralipomenon 29,14; Přísloví 3,9.10; Ageus 1,2–11; Malachiáš 3,8–10; Matouš 6,19.20; 23,23; 25,14–30; 1. Korintským 4,1.2; 9,13.14; 2. Korintským 8,1–15; 9,6.7

22

ŽIVOTNÍ STYL

Zažili jste, jaké to je, když vás Ježíš osvobodí? Pokud ano, měli jste potřebu říct o tom ostatním, kteří také začali být zvědaví? Setkali jste se už s lidmi, kteří v Ježíši našli novou sílu, naději a odpuštění? Myslím, že takové zkušenosti jsou ty nejkrásnější – nic se jim nevyrovná. Ale jak to bude dál, co se bude dít od této chvíle až do doby, kdy se setkáme s Ježíšem osobně? Jak bude vypadat naše cesta do Božího království?

Následovat Ježíše znamená ho napodobovat: učíme se od něj správně myslet, být a jednat – správně ve smyslu zachování a ochrany stvořeného života. Učíme se žít podle principů lásky.

Podobat se Kristu je cílem, který má každý Ježíšův následovník před očima: je to čistota myšlenek a záměrů, radost z druhých i radost ze sebe.

Ať žijeme jakkoli, ať děláme cokoli, vždy chceme mít Ježíše po svém boku, dokonce ve svém středu. S Ježíšem se žije úplně jinak než bez něj. S ním dbáme na krásu svých slov, činů i myšlenek. Život s ním nás mění. Jdeme v jeho stopách (1. Janova 2,6).

Není to ale výzva k uniformitě. Žijeme na planetě s různými kulturami a zvyklostmi. Nejde o to, aby křesťané formálně sjednotili celý svět. Určité principy se však týkají nás všech:

jednoduchost a skromnost, čistota a hygiena, zřeknutí se vnější okázalosti ve prospěch vnitřní krásy (1. Petrova 3,4).

Stejně tak nám jako Ježíšovým následovníkům není lhostejné, jak je na tom naše tělesné a duševní zdraví. S Ježíšem se těžko dá rozmařile hodovat, opíjet se nebo používat omamné látky. Závislosti se neslučují s následováním Ježíše, který nás chce osvobodit. Škodí našemu tělu a – co je ještě závažnější – i naší duši. Právě skrze ni vstupujeme do spojení s Duchem svatým! Láska k Bohu také znamená, že se dobře starám o své tělo a duši, protože jsou Božím darem.

Být křesťanem neznamená zříkat se dobrých věcí, naopak, je to život v hojnosti (Jan 10,10). Když nám Bible dává konkrétní rady ohledně životního stylu, vždy jde o naše štěstí a blahobyt, o naši ochranu. Zároveň také o to, abychom do tohoto světa přinášeli změnu – a to změnu k lepšímu.

„A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé“ (Římanům 12,2).

„Obnova mysli“ znamená, že se učíme myslet jinak, nově. Ježíšovi následovníci usilují o to, aby mu stále více rozuměli a lépe odráželi jeho povahu a způsob myšlení.

Bůh má moc zcela proměnit náš život. Pokud se mu otevřeme, zažijeme, že Boží přítomnost dává úplně nové, praktické vhledy pro náš každodenní život. Je to, jako bychom se dívali Ježíši do očí a neustále se ho ptali: „Ježíši, co máme dělat teď?“

Pravděpodobnost, že bychom jednali špatně, by byla překvapivě malá. Takto společně vstupujeme do Božího království.

Heinz Schaidinger

„Být křesťanem neznamená zříkat se dobrých věcí, naopak, je to život v hojnosti.“

Biblické texty k dalšímu studiu:

1. Mojžíšova 7,2; 2. Mojžíšova 20,15; 3. Mojžíšova 11,1–47; Žalm 106,3; Římanům 12,1.2; 1. Korintským 6,19.20; 10,31; 2. Korintským 6,14–7,1; 10,5; Efezským 5,1–21; Filipským 2,4; 4,4–8; 1. Timoteovi 2,9.10; Titovi 2,11.12; 1. Petrova 3,1–4; 1. Janova 2,6; 3. Janova 2

23

MANŽELSTÍ A RODINA

„Žili šťastně až do smrti.“ Tato závěrečná věta mnohých pohádek vyjadřuje hlubokou lidskou touhu po trvalé lásce a sounáležitosti. Je hluboce zakořeněná v naší kulturní paměti díky nesčetným příběhům o hrdinských princích a statečných princeznách, kteří navzdory všem překážkám najdou jeden druhého a žijí šťastně až do smrti. Primární lidská potřeba milovat a být milován se jako červená nit vine příběhy téměř každé doby a kultury. Ale jakkoli jsou tyto příběhy dojemné, často vykreslují obraz lásky, který se nepodobá realitě.

Tolik manželství selže! To, co začalo plné naděje, končí až příliš často bolestivým rozvodem. Bezpochyby k tomu přispívá naše západní kultura individualismu a sebestřednosti. Média oslavují povrchní vztahy a nezodpovědné chování, zatímco muži a ženy do vztahů vstupují s očekáváními a představami, které ponechávají jen málo prostoru pro realitu toho druhého. Následuje frustrace a zklamání, které mnohdy vedou k nešťastnému konci. Zpětně je pak manželství vnímáno jako omezení. Není výjimkou, že mladé páry slýchají od lidí, kteří se v manželství zklamali, věty jako: „Ty se vdáváš/ženíš? To je mi tě líto!“

Ale nejen vztahy, i hodnota rodiny se před našima očima rozpadá. Děti vyrůstají v době, kdy se jim „svoboda“ předává jako nejvyšší hodnota – bez usměrňující ruky těch,

kteří je milují nejvíce. Rodiče a děti často nemají zdravý vztah nebo si s sebou nesou nevyřešené konflikty předchozích generací. Kolik z nás zažilo utrpení, bolest a smutek právě tam, kde jsme od začátku nejvíce potřebovali jistotu, lásku a bezpečný domov! Nevyhnutelně se tak vynořuje otázka: Může to, po čem tak hluboce toužíme, vůbec existovat? Bůh odpovídá jasně: Ano! Od prvních stránek Bible dostáváme vizi manželství a rodiny jako základního pilíře společnosti. „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem“ (1. Mojžíšova 2,24). To byl Boží plán pro manželství: hluboká, nerozlučitelná jednota, která daleko přesahuje fyzické spojení a je zakořeněna v duchovním a citovém poutu dvou lidí.

Manželství není jen společenská smlouva, ale svatá smlouva uzavřená před Bohem. Můžeme ji plně pochopit jen tehdy, když porozumíme jejímu původu, Boží lásce k nám lidem. Tato láska se zjevuje v Ježíši Kristu: „Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval…“ (Efezským 5,25). Páni! To je vysoký požadavek! Ale právě tento vzor nesobecké lásky je tím, co dělá manželství úspěšným a drží rodiny pohromadě. Boží láska je trpělivá, laskavá, nezávidí a nevychloubá se. Není sobecká, není vznětlivá a nepočítá křivdy (srov. 1. Korintským 13,7).

To ovšem neznamená, že je snadné tento příklad následovat. Naše sobecká povaha nás táhne opačným směrem. Bolestivé důsledky toho známe až příliš dobře. Právě v tomto bodě nám však Bůh nabízí pomoc. Vztah s ním znamená nechat se proměňovat tam, kde narážíme na hranice své hříšné povahy. Povolává nás, abychom byli věrnými partnery, upřímnými přáteli a spolehlivými spolupracovníky. Milujícími rodiči, kteří vychovávají své děti v Boží moudrosti. Lidmi, kteří jsou připraveni sloužit druhým.

Od té doby, co jsem se před několika lety vdala, si stále více uvědomuji, že zdravá a funkční rodina je neocenitelným darem. Bůh ji stvořil nejen jako zdroj lásky, síly, pokoje a naděje pro mě a mé okolí, ale také jako připomínku skutečného zdroje života. Model manželství a rodiny, který Bůh představuje, se dnes stále více zpochybňuje a napadá. Právě proto stojíme před důležitým rozhodnutím: Budeme se dívat na manželství a rodinu s povrchností a pomíjivostí kultury tak vzdálené od Boha? Nebo se chceme vědomě obrátit k Bohu a nechat se jím proměňovat, navzdory své vlastní nedostatečnosti? Opakovaně zažívám, že se díky tomuto obrácení v mém životě rodí kousek skutečné lásky, upřímného respektu a nesobecké oddanosti. A tento princip platí i mimo rámec rodiny. Uvědomila jsem si, že bez ohledu na to, kde se nacházím a co se mi dosud nepovedlo, štěstí začíná mým rozhodnutím hledat Boží blízkost, nechat se jím obnovit a učit se od něj, jak jednat skutečně láskyplně. Jen tak můžeme zažít to, po čem my lidé tak toužíme.

Karina Lippitz

Biblické texty k dalšímu studiu:

1. Mojžíšova 2,18–25; 2. Mojžíšova 20,12.14.17; 5. Mojžíšova 6,5–9; Přísloví 22,6; Malachiáš 2,13–16; 3,23.24; Matouš 19,3–12; Marek 10,2–16; Jan 2,1–11; 1. Korintským 7,7.10.11; 2. Korintským 6,14; Efezským 5,21–33; 6,1–4

24

BOŽÍ PŘÍBYTEK

Napadlo tě někdy, co vlastně Ježíš dělá teď, když už není na zemi jako člověk? Je zaneprázdněný „důležitějšími“ věcmi? Co asi dělá PRÁVĚ TEĎ?

O životě Ježíše na této zemi víme poměrně hodně. Když slyšíme jeho jméno, představíme si nejspíš muže kolem třiceti let, střední postavy, s hnědými dlouhými vlasy a plnovousem, oblečeného v bílém lněném rouchu a jednoduchých sandálech. Možná se nám vybaví obraz Ježíše na kříži nebo prázdný hrob v neděli ráno po jeho vzkříšení. Poslední událost, o níž se dozvídáme, je jeho nanebevstoupení. Co se ale stalo potom a co dělá teď? To mnohým není jasné.

List Židům v Novém zákoně nám říká, že jeho úkolem teď je zastupovat nás jako „velekněz“ před soudem. Velký nepřítel Boha a svůdce lidí – satan – nás totiž obžaloval, protože každý z nás zhřešil – porušil Boží zákon. Satan je tedy toho názoru, že po právu patříme jemu a neměli bychom dostat věčný život. Ježíš se proti tomu staví a brání nás. Odkazuje na svůj vlastní dokonalý život, který nám chce přičíst, a na svou zástupnou smrt, při níž na sebe vzal náš trest.

Ve starověkém Izraeli tuto důležitou nebeskou událost symbolizoval chrám. Měl to být obraz, ilustrace toho, co Ježíš později v nebi vykoná skrze svou skutečnou oběť.

Všechny zvířecí oběti minulosti jen poukazovaly na to, co se jednoho dne, na jaře roku 31 po Kr., stane na kříži: „Beránek“ vyvolený Bohem, Ježíš Kristus, zemře místo nás za naše hříchy, abychom my mohli žít věčně.

Prorok Daniel tento soud líčí prostřednictvím působivých obrazů: „Viděl jsem, že byly postaveny stolce a že usedl Věkovitý. Jeho oblek byl bílý jako sníh, vlasy jeho hlavy jako čistá vlna, jeho stolec – plameny ohně, jeho kola – hořící oheň. Řeka ohnivá proudila a vycházela od něho, tisíce tisíců sloužily jemu a desetitisíce desetitisíců stály před ním. Zasedl soud a byly otevřeny knihy“ (Daniel 7,9.10). Dozvídáme se také, že soud v nebi zasedne krátce před návratem Ježíše. Na zemi bude pokračovat normální světový řád, dokud soud neskončí. Potom Ježíš podruhé sestoupí na zem, aby si odvedl ty, kteří byli právě zproštěni viny.

Z 8. a 9. kapitoly knihy Daniel vyplývá, že soud už začal. Objasňuje také, že účelem soudu je očištění nebeské svatyně. Jak ale mohla být znečištěna?

Když člověk zhřeší, stane se, obrazně řečeno, „nečistým“. Satan působí i na ty, kteří stojí na Boží straně – aby je pak mohl obvinit. Díky Ježíši se znečištěná osoba může očistit. Tím se ale „nečistota“ dostává do nebeské svatyně, protože Bůh přebírá za naše selhání odpovědnost. Na konci věků bude svatyně očištěna – satanova obvinění se obrátí proti němu samotnému.

Je důležité pochopit, že v první fázi soudu, která trvá až do Ježíšova návratu, nebude odsouzený nikdo! Každý, kdo patří Bohu, je zproštěn viny díky zásluhám Ježíše na kříži. To znamená, že naše občanství v nebi nám už bude oficiálně uděleno. Při druhém Ježíšově příchodu bude tento proces definitivně završen a my se budeme moci radovat, že už nás nikdo nebude moci z ničeho obvinit.

Budeme moci žít věčně! Ráj bude zase náš! Těším se na to!

René Gehring

Biblické texty k dalšímu studiu:

3. Mojžíšova 16; Daniel 7,9–27; 8,13.14; 9,24–27; Zacharjáš 3,1–5; Židům 1,3; 2,16–18; 4,14–16; 8,1–5; 9,11–28; 10,19–22; Zjevení 8,3–5; 11,19; 14,6.7.12

25

JEŽÍŠ PŘIJDE BRZY

Bylo to kolem roku 1980, kdy moje matka ve škole napsala slohovou práci na téma: „Komunismus – světlá budoucnost lidstva“. Jestli o tom tehdy byla opravdu přesvědčená, to nevím. Dnes už se nad tím jen usmíváme. Naše očekávání od budoucnosti se stala skromnějšími. Soustředíme se na hledání osobního štěstí – světový mír jsme už vzdali.

Ale ničení životního prostředí pokračuje, suroviny docházejí, konflikty jsou všude. I kdybychom zítra všichni změnili svůj životní styl, pravděpodobně by to už nebylo možné zastavit. To jsou nepříjemné myšlenky, které si nerada připouštím.

Když Ježíš mluví o konci světa, některé věci nám připadají povědomé: války, zemětřesení, epidemie, hladomory. Jen jedna věc je jiná: podle Bible lidstvo nezničí nedostatek zdrojů ani eskalace teroristických útoků nebo srážka s asteroidem, ale Bůh sám vezme věci do svých rukou. Ježíš jasně říká, že přijde znovu. Tentokrát už ne jako dítě, ale jako vládce a král. Přivede světové dějiny k dočasnému konci. Hrozivé události, které zažíváme, jsou pouze předzvěstí. Ježíš je přirovnává k „porodním bolestem“ – přicházejí v čím dál kratších intervalech a jsou stále silnější, dokud nenastane ten správný čas. Přesný čas svého návratu Ježíš neudává. Říká, že „čas a hodinu“ nikdo nezná a že to pro mnohé bude překvapení. Proč?

Nevím, jak je to u vás, ale já, když mám nějaký termín, jsem ve velkém pokušení všechno odkládat až na poslední chvíli. Bůh nás zná.

Chovali bychom se stejně a „probudili“ se až těsně před jeho návratem. On ale chce, abychom s ním byli ve spojení už teď – každý den.

Ježíš mluví i o dalších znameních: Přijdou náboženští svůdci a falešní Kristové, kteří budou předstírat falešný návrat. Nemáme se nechat oklamat, protože existuje jen jeden pravý Kristus – a toho uvidí všichni lidé najednou (Matouš 24,30). Je těžké si to představit, ale ať už to Bůh udělá jakkoli, budeme vědět, že je to on.

Co pak bude s našimi osobními plány do budoucna? Mnoho lidí doufá, že Ježíš přijde co nejpozději, aby stihli naplnit svoje životní sny. Druhý příchod se zdá být v rozporu s naším pojetím života. Když ale Ježíš přijde, neskončí tím dobré věci tohoto světa, skončí jen ty špatné.

Přemýšleli jste někdy nad tím, proč Bůh dopouští tolik utrpení? Proč tak často vítězí nespravedlnost? Proč musíme onemocnět a zemřít? Jak dlouho to ještě bude trvat?

Ježíš je odpovědí na tyto otázky. Bůh zasáhne! Skončí nejen utrpení světa, ale i naše osobní utrpení. Nebude už žádná bolest ani smrt. Zase se uvidíme s těmi, které jsme ztratili. Veškeré štěstí, které si na tomto světě ještě přejeme, se stane skutečností. A to napořád. Čekají nás velké věci a „světlá budoucnost pro lidstvo“.

Pokud je to tak, proč se na to netěší úplně všichni? To, jestli se na některou návštěvu těším nebo ne, záleží na tom, jaký k ní mám vztah. Asi bychom neměli radost, kdyby se nám u dveří objevil soudní exekutor, aby nám z bytu odnesl něco cenného. Stejně tak bychom se neradovali, kdyby si pro nás přišla policie! Úplně jiná situace je, když – řečeno slovy Bible – přijde ženich pro svou nevěstu. Když přichází někdo, koho známe a milujeme, nemůžeme se dočkat. To nejlepší, co na tomto světě můžeme zažít, je jen předzvěstí toho, co přijde, až konečně padne ta „zeď“ mezi Bohem a námi.

Když přemýšlíme o konci světa, napadá nás mnoho strašných věcí. Není to příjemný pocit, když se svět vymyká kontrole a my s tím nemůžeme mnoho udělat. Ale ti, kdo znají Ježíše, jsou na tom lépe: nevíme, CO přijde, ale víme, KDO přijde. To je zásadní rozdíl. To nám dává sílu pro těžké časy, ve kterých nyní žijeme. Máme důvod se na něj těšit. A do té doby ho můžeme poznávat skrze jeho Slovo.

Pak bude tento poslední den nejlepším dnem našeho života – a nebude to konec, ale teprve začátek.

Luise Schneeweiß

Biblické texty k dalšímu studiu:

Matouš 24; Marek 13; Lukáš 21; Jan 14,1–3; Skutky apoštolů 1,9–11; 1. Korintským 15,51–54; 1. Tesalonickým 4,13–18; 5,1–6; 2. Tesalonickým 1,7–10; 2,8; 2. Timoteovi 3,1–5; Titovi 2,13; Židům 9,28; Zjevení 1,7; 14,14–16; 21,1–5

26

VÍTĚZSTVÍ NAD SMRTÍ

Ke konci našich školních let zasáhla moji dobrou kamarádku těžká rána – její maminka zemřela na rakovinu. Od té doby se utěšuje myšlenkou, že se na ni maminka dívá z nebe a že je tak vlastně neustále s ní. Stejně jako ona věří i mnoho dalších lidí, že duše člověka po smrti žije dál, že na nás mrtví shlížejí z nebe nebo že jsou jako andělé mezi námi. Jakkoli se tato představa může zdát útěšná, nevychází z Bible.

Když Bůh stvořil Adama a Evu, vdechl jim dech života (1. Mojžíšova 2,7), dal jim život. Nesmrtelnost není vrozená, je to dar. Adam a Eva ji měli. Ale pak tento dar ztratili.

Naše nesmrtelnost je vázána na jednu podmínku. Člověk může být nesmrtelný, pouze pokud je spojený s Bohem, zdrojem života. Pokud není mobilní telefon připojen k elektrické síti, jeho baterie se nakonec vybije. Jeho životnost je omezená. Jen když je připojený, žije téměř „věčně“. Když se lidé rozhodli věřit více hadovi než Bohu, odpojili se od zdroje věčného života.

Od té doby člověk není nesmrtelný, ale pomíjivý. Zestárneme a onemocníme, naše síly slábnou a nakonec musíme čelit smrti.

Co se ale stane, když člověk zemře? Žije dál v jiné podobě? Možná jako nesmrtelná duše? Ne. Bible popisuje smrt jako spánek, jako stav bez vědomí. Říká: „... mrtví nevědí zhola nic...“ (Kazatel 9,5.6).

Pro mě osobně je to útěcha. Mrtví už nemusí trpět. Už nemusí sledovat zlo tohoto světa, ale mohou v klidu odpočívat. Především mě ale utěšuje to, že věřím ve vzkříšení. Bůh připravil plán, jak můžeme znovu získat nesmrtelnost. Překonal rozdělení a přivádí nás zpět do rajské jednoty. Až se Ježíš vrátí, všichni ti, kteří ho přijali jako Spasitele, získají věčný život. Ti, kteří před jeho návratem zemřeli, vstanou ze svých hrobů a spolu s těmi, kteří budou v době jeho návratu naživu, vstoupí s Ježíšem do nebe (1. Tesalonickým 4,15–17).

To zní docela jasně. Ale určitě jste už slyšeli, že někteří lidé dokážou komunikovat s mrtvými.

Jak je to možné, když Bible říká, že po smrti nemáme vědomí? Odpověď je prostá: satan a jeho andělé – démoni – na sebe berou podobu i způsob řeči zemřelých, a tak klamou ty, kteří touží po kontaktu se svými blízkými. Protože satanovým jediným cílem je odvrátit lidi od Boha a zničit tak jejich životy, Bible před takovými praktikami důrazně varuje.

Dalším tématem, které se v souvislosti se smrtí často objevuje, je peklo. Ale – peklo, jak ho zná lidová víra, v Bibli neexistuje!

Vzkříšení věřících mrtvých nastane při druhém příchodu Ježíše. Ti, kteří během svého života Ježíše jako svého osobního Spasitele nepřijali, budou také vzkříšeni, ale později. Tehdy celé lidstvo pochopí, že Bůh jednal spravedlivě. Ti, kteří se rozhodli Ježíše odmítnout, zemřou „druhou smrtí“, ze které už nebude žádné vzkříšení.

Tento konečný soud je v Bibli označován jako peklo a přirovnán k věčně hořícímu ohnivému jezeru. To ale neznamená věčné mučení, ale věčnou, neodvolatelnou neexistenci (Zjevení 20). To je samozřejmě také smutné, ale zároveň to ukazuje, že Bůh respektuje svobodné rozhodnutí svých stvoření. A ne, nenechá je věčně trpět.

Zpátky na začátek. Bereme lidem něco, když jim řekneme, že je jejich blízcí nesledují z nebe? Před několika lety zemřela moje babička, ke které jsem měla velmi blízko. Nebylo by pro mě žádnou útěchou, kdyby mohla dál vidět všechnu tu bolest a neštěstí na zemi. Opravdu by mohla při sledování všech těch válek a katastrof spokojeně sedět na svém obláčku?

Mnohem větší útěchou je přece vyhlídka, že své blízké znovu uvidíme, až se Ježíš vrátí, a pak s nimi budeme trávit věčnost bez smutku, utrpení, bolesti a strachu!

Julia Wanitschek

Biblické texty k dalšímu studiu:

Jób 19,25–27; Žalm 146,3.4; Kazatel 9,5.6.10; Daniel 12,2.13; Izajáš 25,8; Jan 5,28.29; 11,11–14; Římanům 6,23; 1. Korintským 15,51–54; Koloským 3,4; 1. Tesalonickým 4,13–17; 1. Timoteovi 6,15; Zjevení 20,1–10

27

KONEC ZLA

Ztratili jste někoho blízkého, ať už nešťastnou náhodou, nebo v důsledku nemoci? Nejspíš jste v tu chvíli bolestně pocítili, že smrt nemá být součástí života. Že toužíme po tom, aby dobré a krásné věci nikdy neskončily. Mám pro vás dobrou zprávu. Přichází nádherná doba, kterou Bible popisuje takto:

„A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již není.“ „A Bůh setře všechny slzy z jejich očí a smrt již nebude, ani smutek, ani křik, ani bolest již nebude, neboť to první pominulo.“ (Zjevení 21,1.4)

Než k tomu dojde, musí skončit velký boj mezi satanem a Ježíšem Kristem. Poslední etapa světových dějin začne ve chvíli, kdy se Ježíš vrátí a vezme do nebe všechny, kteří ho přijali jako svého Spasitele. Bible popisuje, že všichni tito spasení lidé usednou na trůn, aby spolu s Ježíšem vykonali poslední soud (Zjevení 20). To bude druhá fáze tohoto obrovského procesu, která se bude týkat těch, kteří se rozhodli Boha – a s ním i věčný život – odmítnout.

Představte si, že jste zvolili Ježíše, přijali odpuštění svých hříchů na kříži a nyní sedíte na jednom z trůnů v nebeské soudní síni. Rozhlédnete se kolem sebe a zjistíte, že tam

„Všechny problémy budou vyřešeny, nemoc a smrt už nebudou existovat. Žádné utrpení, žádné odloučení, žádné slzy. Jen dokonalé štěstí.“

chybí váš bratr, sestra, rodič nebo dobří přátelé. Možná hledáte člověka, který vám předal evangelium, učil znát Bibli a nakonec vás pokřtil – ale nemůžete ho najít! Přemýšlíte, jak je to možné. Jde snad o nějaký omyl? Nezapomněl snad Bůh na něj? Opravdu udělal všechno, aby ho zachránil?

Právě takovými otázkami se tento soud bude zabývat! Bůh bude stát před celým lidstvem (a všemi anděly) a řádek po řádku projde záznamy, o nichž mluví Bible a ve kterých je zaznamenán život každého člověka.

Teprve tehdy, až budou v tomto rozsáhlém procesu odstraněny všechny pochybnosti o Boží spravedlnosti a lásce a všichni si uvědomí, že Bůh udělal maximum pro záchranu každého člověka, tato fáze soudu skončí.

Uvidíme, že každý, kdo není zachráněný, se pro to sám rozhodl. Bůh nás lidi miluje natolik, že tuto svobodnou volbu respektuje.

Tento soud bude trvat 1 000 let, proto ho Bible označuje jako „milénium“ (tisíciletí). Až skončí, všichni se s Ježíšem vrátíme zpátky na zem. A nejen to – s námi sestoupí na zem nové město, zlatý nebeský Jeruzalém, který se navždy stane naším domovem.

Mrtví, kteří nepřijali odpuštění skrze Ježíše Krista, nyní vstanou, aby přijali svůj rozsudek. Bible to nazývá ***druhým vzkříšením***. Pokusí se ještě naposledy o vzpouru a ví silou zaútočí na svaté město. Tehdy ale spadne z nebe oheň a zničí je jednou provždy – nejen bezbožné lidi, ale i satana a jeho anděly. Jakmile bude zlo úplně odstraněno, bude země připravena k novému stvoření.

Stejně jako na počátku času se i teď objeví v nové slávě, nově stvořená, nádherný ráj pro všechny vykoupené. A nejen to – sám Bůh bude přebývat mezi námi. Budeme k němu moci přicházet a mluvit s ním. Odpoví nám na všechny naše otázky, vysvětlí vše, co nám v našem životě připadalo tajemné a nepochopitelné, situace, kdy jsme nerozuměli jeho jednání. Všechny problémy budou vyřešeny, nemoc a smrt už nebudou existovat. Žádné utrpení, žádné odloučení, žádné slzy. Jen dokonalé štěstí.

To bychom tam měli být všichni!

René Gehring

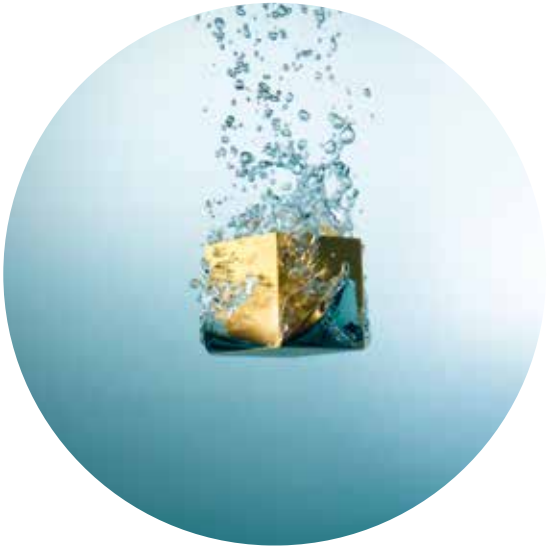
Biblické texty k dalšímu studiu:

Žalm 139,16; Jeremjáš 4,23–26; Ezechiel 28,18.19; Malachiáš 3,19; Matouš 19,28; 1. Korintským 6,2.3; Zjevení 20; 21,1–5

28

NOVÝ SVĚT

Všechno to začalo před několika lety, když jsem se s rodiči přestěhoval na venkov, do domu s nádherným výhledem na pohoří Siebengebirge. Z okna jsem mohl vidět tři sta metrů vysoký kopec Ölberg. Pod ním se rozprostírala krajina se zelenými loukami a malými kopci. Na náš pozemek navazoval kus půdy, který je dodnes prázdný. Rostla tam vysoká tráva a jedna vzrostlá švestka. Často jsem přemýšlel o tom, že tento pozemek koupím a postavím tam tenisový kurt, bazén a zahradní domek.

Ale jednou mě napadla geniální myšlenka – sen, který si na této zemi pravděpodobně nikdy nebudu moci splnit, protože na to nebudu mít dost finančních prostředků. Představil jsem si obrovský pozemek pro své přátele a pro mě. Postavil bych tam domy do tvaru kruhu. Uprostřed by byl velký zahradní altán, kde bychom se večer setkávali, grilovali, smáli se a bavili. Krásný sen, že? Nepřestal jsem o něm snít, protože vím, že existuje místo, kde si ho budu moci splnit. Ale ve skutečnosti to bude ještě lepší. Existuje místo, o kterém Bible říká, že si tam nemusím stavět dům sám, ale že mi ho už staví Ježíš (Jan 14,2). Pravděpodobně už víte, o jakém místě mluvím.

Samozřejmě! Je to nebe. Nikdo z nás tam zatím nebyl, ale můžeme o něm číst v Bibli. Není to jen místo, kde nám

Ježíš staví dům. Je to místo, kde se v nás naplní něco, po čem všichni tolik toužíme.

Po čem toužíte vy? Co si představíte, když řeknu, že všechny naše touhy budou naplněny? Jednou se mě někdo zeptal, na co se v nebi nejvíc těším. Odpověděl jsem, že na lvy a tygry, se kterými si budu moct hrát, na létání nebo setkávání s přáteli v domě, který pro nás Ježíš postaví. Pak jsem si ale uvědomil jednu věc.

Nebe je především osoba. Je to setkání s Tím, od koho nás oddělil hřích. Setkáme se s Ježíšem – s tím, kdo za nás zemřel a kdo vždy naslouchal, když nám něco leželo na srdci. Ať už ve dne, nebo v noci, vždy byl nablízku.

Naplní se i další potřeba. Bible říká, že Bůh do našich srdcí vložil věčnost (Kazatel 3,11). Nikdo nechce zemřít, přesto je tento svět plný smrti. Stačí, když na pět minut zapnu zprávy, a už je zase chci vypnout. V nebi smrt nebude.

V poslední knize Bible se píše: „A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo“ (Zjevení 21,3.4).

Nebude už žádné utrpení, žádná bolest, žádná smrt. Země se vší svou nespravedlností a zlobou zanikne a nahradí ji dokonalý svět. Bůh sám bude už navždy žít mezi námi.

Opravdu si uvědomujeme, co to znamená? Že budeme žít navždy s ním? Nikdy už od něj nebudeme odděleni! Tam, kde je Bůh, není hřích. Velký boj, který si během tisíciletí vyžádal miliardy životů, skončí. Budeme moci navždy stát po boku našeho Stvořitele, učit se od něj a děkovat mu za vše, co pro nás udělal. Protože to vše svědčí o jeho lásce k nám.

„Bůh vás miluje! Dal za vás všechno. Bylo by nesmírně smutné, kdybyste tento dar nepřijali.“

Bůh ***je*** láska! Jak úžasné to s ním musí být. Cítíte také, jak se v srdci pomalu rodí radostné očekávání? Čím více o tom přemýšlím, tím jsem šťastnější. Doufám, že se ta radost přenese i na vás. Už se nemůžu dočkat, až se nebe stane skutečností.

Pravděpodobně vás neznám, ale na závěr bych vám chtěl sdělit ještě jednu, poslední věc: Bůh vás miluje! Dal za vás všechno. Bylo by nesmírně smutné, kdybyste tento dar nepřijali. Tak ho přijměte – a možná bychom si pak v tom novém světě mohli postavit dům společně!

Bastian Ogon

Biblické texty k dalšímu studiu:

Izajáš 35; 65,17–25; Matouš 5,1–12; Jan 14,1–3; Římanům 8,18; 1. Korintským 15,50–58; 2. Korintským 4,17.18; 2. Timoteovi 4,7.8; 2. Petrova 3,13; Zjevení 11,15; 21,1–7; 22,1–5

Více, než si myslíte...

Církev adventistů sedmého dne

je celosvětovou protestantskou církví s více než 23 miliony členů ve více než 200 zemích. Jsme známí tím, že zachováváme sobotu jako den odpočinku a klademe mimořádný důraz na zdravý životní styl.

Čemu věříme:
Naše církev shrnula nejdůležitější principy své víry do 28 bodů. Zde jsou některá z našich základních přesvědčení:

Bible je základ
Bible je pro nás inspirovaným Božím slovem a základem všeho, čemu věříme a co děláme.

Ježíš v našem středu
Ježíš Kristus stojí v centru naší víry. Věříme, že brzy přijde a ukončí tak bolest na tomto světě.

Aktivní život víry
Angažujeme se ve vzdělávání a zdravotní péči. Provozujeme školy, nemocnice a humanitární organizaci pro rozvoj a pomoc (ADRA). Prostřednictvím těchto služeb se zasazujeme o podporu celostního zdraví.

Chcete nás poznat blíže?

Rádi vás přivítáme v našem společenství.

V České a Slovenské republice máme více než 200 křesťanských společenství (sborů a skupin). Scházíme se každou sobotu při společných bohoslužbách, kde uctíváme Boha, studujeme Bibli a rozvíjíme vzájemná přátelství. Jsme rádi za každého člověka, který přijde mezi nás – ať už jen ze zvědavosti, nebo proto, že ve svém životě hledá něco víc.

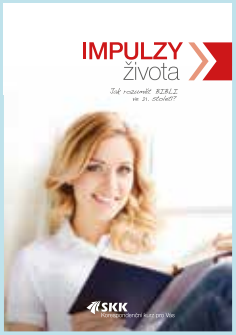

Více než 200 společenství v celé České i Slovenské republice.

Najděte nejbližší společenství:
https://adventiste.cz

SKK
Korespondenční kurz pro Vás

Připojte se k tisícům absolventů a studentů korespondenčních kurzů. Rychlost studia záleží pouze na Vás. Studovat můžete v klidu domova, aniž byste museli někam přicházet. Lekce všech kurzů posíláme zdarma. Stačí si jen vybrat z naší nabídky.

IMPULZY ŽIVOTA

Kurz, který Vás seznámí s celosvětovým bestselerem – BIBLÍ

- Odkud se tato kniha vzala?
- Proč ji tolik lidí stále čte?
- Jak rozumět BIBLI ve 21. století?

HARMONICKÁ RODINA

Kurz o tom, jak si vytvořit příjemné rodinné zázemí

- Může být rodina zdrojem radosti?
- Lze porozumět svému partnerovi?
- Je možné vyjít s dospívajícími dětmi?

ZVLÁDEJ SVŮJ ŽIVOT

Kurz, díky kterému můžete získat nadhled nad životem

- Chcete být pány svého života?
- Umíte vycházet z blízkými lidmi?
- Jak dosahovat stanovených cílů?

GLOBÁLNÍ PROBLÉMY

Kurz, který se dívá na tyto problémy z jiného úhlu pohledu

- Kam spěje lidstvo?
- Přežije modrá planeta?
- Musíme se bát budoucnosti?

VEZMI ZDRAVÍ DO SVÝCH RUKOU

Kurz, který Vám pomůže upevnit své zdraví

- Jste vitální a plní energie?
- Lze snížit riziko civilizačních nemocí?
- Jak zvítězit nad stresem?

ŽIVOT – NÁHODA, NEBO ZÁMĚR?

Kurz, který nabízí podněty, jak přemýšlet i jinak

- Kde se vzal život?
- Co bylo dříve – slepice, nebo vejce?
- O čem vypráví zkameněliny?

Středisko korespondenčních kurzů | Newtonova 725/14, 702 41 Ostrava – Přívoz
www.skk.cz / skk@casd.cz / tel: 596 635 730

Zkusme se zaposlouchat do knih,
které odhalují něco hlubšího
o našich životech, vztazích a budoucnosti.

www.aknihy.cz

POZNÁMKY

POZNÁMKY

VÍRA V KOSTCE
(Glaube auf den Punkt gebracht)

Překlad: Jiří Pavlán
Poznámka: Některé části byly přeloženy z anglické varianty Faith in a nutshell
Odpovědná redaktorka: Lucie Dymáčková
Sazba podle německého originálu: Jaromír Pokorný
Církev adventistů sedmého dne, Londýnská 623/30, Praha 2 – Vinohrady, 120 00
www.casd.cz
Vydání první, Praha 2026
Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

ISBN: 978-80-88026-68-6

Opravdu existuje Bůh?
Jaký je a co po nás chce?
Co dělá Ježíš právě teď?
Proč v historii přineslo křesťanství tolik bolesti?
Být křesťanem znamená zříkat se dobrých věcí... nebo ne?
Co se se mnou stane, až jednou zemřu?
Máme vůbec nějakou dobrou budoucnost?

Máte otázky a nestojíte o povrchní odpovědi?

Zveme vás k hlubšímu zkoumání sebe sama, života a Boha.

Jsme křesťané. Jsme adventisté sedmého dne. Věříme, že Bible je slovo od Boha, a je tak nekonečným zdrojem odpovědí a inspirace. V této útlé knize vám chceme představit hlavní principy naší víry prostřednictvím 28 osobních a živých zamyšlení.

viravkostce.cz